

העולם הזה

המחיר
120
פרוטה

מס. 725 / שנה 14 / י"ט אלול תשי"א / 20.9.51

השבועון המצויד
ל אינפורמציה

השבועון המצויר לאינפורמציה המערכת והמהלה: רח' גליקסון 8, תל-אביב (ליד תיאטרון "אהל") ת.ד. 138, מל (זמני) 66785

העורך: אורי אבנרי עורך משנה: שרלום כהן

עורך הסגנון: דב איתן
עורכת המערכת: רוני בר, דוד רובינר
עורכת המערכת: צלמי המערכת: רוני בר, דוד רובינר
מבארי אלמן, יחיאל בשן, ניצה נבי, נורית לביא, רפאל סלע, אימבר עלים, יעקב צילי.
סופרי חוץ:
הוארד נירדון, מונטי נייקובס, נביראל דגון, סלים מנצור.

מזכיר: העולם הזה בע"מ; מודפס בדפוס ישראל בע"מ; הפצה: פלם בע"מ

מכתבים

איבון דה-קרול

בהופעותיה של השחקנית ההולנדית בארץ יש לזכור בקהל הישראלי, תכנית הערב בתל-אביב שהייתה צריכה להתחיל בשעה 21.00 התחילה באיחור של שעה ומעלה. האם היה איבון דה-קרול מעיזה לאחר ששעה אחת נם בארץ אחרת? במה נוסף האמן הישראלי ממנה, בזה שהוא ישראלי והיא מהולנדית? הבאת אמן מהולנד עולה הן תוספת וכסף המדינה זורם החוצה, בלי כל בקורת לגבי התכנית, בו בזמן שלובי אמן ישראלי מתווכחים כאל משהו רגיל ורבות הן הקדנציות אשר אינן יכולות להראות את כושרן ויפופן היות ואין מאפשרים להן לעלות על הבמה.

איבון דה-קרול בעירון.
"אזרחים שהם בסאניטיקנדרו"

בשם יודי קהילת נרי הצדק מסאניטיקנדרו היו שבת כאן בגליל העליון, נתבקשתי למסור לכם סאנוס. למען השם הפצירי נא בקוראים כי יפי כיוון לזכר כעלמא! בעקבות מאמרים שהופיעו בעולם הזה (721) התנפל המון מבקרים, תיירים, משילים וסחמ סקרנים על כפר קטן זה ומבלי להטיל ספק בכוננותם הטובות של הבאים עלו להציב על תוצאות בקוריהם:

כמעט אין יום ששנותיהם של האכרים לא נאלץ צות לאיץ לשהה כדי להשיב את בעליהם לשם תפוחים פנים, לאיחוריהם הבלתי קרואים" והפכה ימי העבודה מנוע כבר לכבדנים נכרים (הכנסת אורחים אצל בני הקהילה הוא חוק ולא יעבור). הכבודים ההכרחיים בהכנסת אורחים זו, מרוקן נים את מלאי המון הדל של הקהילה בקצב מהיר. המבקרים בשבת - ומספרם הוא הנדוד ביותר בין המבקרים - שופעים ברשונותיהם הרתיים של בני הקהילה אשר נטישה את כל רכושם ועליהם ארצה על סמך דיוקנים בדת ישראל.

כמה מהמבקרים, "עוני הנפש" לא היססו לשי אול את בני הקהילה - זה דרוז בשבת - קר שיות אם הם עוד עונדים צלבים, מהימים פסלי קדושים בכתיבה ושאלות מעליבות מעי אלה. נוסף לנזקים חומרים ועלובות אלה ישנה סכנה כי בקוריהם אלה יעוררו את שחי משקלם הנפשי של אכרים חורים ותמימים אלה בראותם כי הדיכום אולם למוצני מוזיאון חיים.

לאור כל האמור לעיל הנני לבקש בכל לשון של בקשה את כל אזרחי ריזוניטינבה של הקהילה לעקוב לנפשים משך שנות השתוישות ראו שיות אלה ולהניח להם בשלוח להנשים את שאיפתיהם: להיפך ליהודים יושבי הגליל שאינם נבדלים במאומה מאשר בני עמם.

פנחס לפיד, תל-אביב

טרומפ

בהעולם הזה (724, 724) סיפרתם על בחורה ש" עשתה מסיון להניע לאילת בלי כסף, ועל המצב הרווח. אני יכולה לציין רק עובדה שגם אני בחורה ונסעתי יחד עם חברתי, אמנם לא לנגב אלא לגליל ולעמק, ועברתי ב"י ימים מתל-אביב עד תל-אביב, בלי הרבה הוצאות ושמיש בדרכי תהבורה. בליחה ישנו כבוצים סבלו אותנו יפה מאד (מלבד אחים, כמו אפיקים). עלי לציין את היחס היפה של כעלי המכוניות והנהגים. את מכונית עובדת מבלי לעצור ולקחת את הנוסעים. מרים קופפר, תל-אביב

בגליון הבא תוכל הקורא מרים להשוות את רשמיה עם רשמיה הצעירה שסיפרנו על אודותיה.

זיזה

אבי לנו שכל נערה וכמעט כל נער מעונינים ברוד עשיר מעבר לאקונום. ונער זה, הרחוק כל כך באופיו מנער הכרזה והפלימי"ח. מן המלחמה וההתיישבות בה - יכול להיות לנו למכשול. האם נער בארץ אחת מעוניין אף הוא בעיבת מולדתו והתאזרחותו במדינה זרה? נער כזה מוטב להירי חיקו מכאן, ולא למנוע התרקותו.

אידיאליסט, תל-אביב
הקורא האידיאליסט מעררב שני דברים. אמנם רוב הנער, הרמיש משום מה הרגשה של מחנק, רוצה לצאת לחו"ל. אולם אין זה נכון שהוא רוצה להתאזרח במדינה זרה. החלום מצטמצם כמעט בכל המקרים בנטיעה של כמה חודשים, או שנה, שנתיים.

קונגרס ירושלים

איני מסכים עם דעת העולם הזה (723) כאילו

במועני חיסון מדאכתי

ילד שובב הסריד, ללא הפוגה, חבר מושב אחד במסיבת חקלאים חגיגית. כא" שר חבר המושב רצה לגרש את הילד, איים הזאטוט: "אתן לך בוקס בשיניים!" אולם עתה נרגע ה" חבר, תפס בעורפו של השובב, שלף את שיניו התותבות וא" מר: "בבקשה, תן בוקס!"

הקורא נסים לוי, מושב בית הלוי, זוכה בפרס של 1 ל"י.

כוננים ירושלים כבר את התנועה הציונית ביה שבמקום לשלף לעליות לעלות כאה התנועה לשלף יהודים להעלות את דלריהם. והרי אי"ש שרות עלייה המונת בלי הבאת הון כדי לעזור לעולים הבאים בחוכר כל להתבסס בארץ. לכן תפקיד התנועה הציונית לשלף יהודים לעלות ארצה ויחד עם זה לשלף יהודים אחרים מאמריקה, שלא רוצים כעת לעלות בעצמם לארץ. להעלות את כספם. ממילא יאלצו כסופו של דבר לעלות למען רכושם המוסקע כאן.

הימים גולדברג, תל-אביב
המעשיה הישנה: יהודי א' משדל יהודי ב' לתת כסף כדי שיעלה יהודי ג'.

הדלריים של בני ג'י

העולם הזה (719) כותב במדור אנשים כי החשבון עבור קבלת הפנים למקראתור עלה 8380 לירות, קבלת פניו של בוגדוריון 2350 לירות. בעתון ערב היה כתוב שקבלת פני מקראתור עלתה 23467 ובוגדוריון 2629. ידו של מי נטויה בעסק?

הקורא שלום מבלבל את המטבעות. לנ"ו חיות קוראיו תרנס העולם הזה את סכום ה" דולארים ללירות ישראליות בשער הרשמי.

"חם נורא"

הקרקטורה של קצין חיל האוויר שהופיעה בסדר רמו של דוש (העולם הזה 720) מיכילה שאינו מתמצא באירודינמיקה. מרתח המטוס יוצר רוח

אד ודק אחורנית ולא לפנים.

גדעון לפק, עפולה
ביום חם יוצר מדחף הדמיון רוח בכל הכו"ר נים הדרושים.
רותי, רותי

הפסו את הנבנל!!! לאן נעלם הענק של הנכרת ליה רותי? (העולם הזה 722) דוש או הגיטלמן עם הפרחים?
ז. שניידר, תל-אביב

העולם הזה פתח בחקירה.

ה ש ע ר

איבון דה-קרול עורכת קונצרט. אלפי קוראים מתענינים בה, בהליכותיה, בדבריה. על העתונאי והצלם לספק אינפורמציה זו. השחקנית מופיעה על הבמה, מסתובבת בהפקות נאחוריה. היכן מקומם של העתונאי והצלם? מאחורי הבמה. כך נדמה לקורא.

אך אותו גודל של סדרנים, שליחי אימפרסריו ושומרייחוקבסהדעצמם, הרגילים למנות עצמם אחראים למצב הענינים במקרים כאלה, סוברים אחרת. הם למדו ממחלקות מסוימות של הממשלה (והצבא) שתפקידם העיקרי למנוע בעד העתונאי את הגישה החפשית למקור האינפורמצייה. רוב העתונאים התגללו אף הם למצב זה, יסבו בשקט במקומות הכבוד שהוקצבו להם באולם.

לא כן שליה העולם הזה. הם התפרצו, בסבלנות אינסופית וכמעט בכוח, אל מאחורי הבמה. הם נאלצו לעבוד בתנאים איומים, בלי אף אחת מן ההקלות שהן מובנות מאליהן בארץ מולדתה של איבון עצמה. ובכל זאת העלו קציר כל שהוא.

מאחורי הבמה נתגלתה איבון בדמות שונה לחלוטין - אשה אימפולסיבית, חמת-מוג, הקלה ראה שהיא השתחוותה לו, חייכה, הודתה במלים רכות. אך ברגע שהפנתה לו גב ויורה מן הבמה ראה העתונאי איבון חמרת: היא רצה אנה ואנה על הבמה, קראה ברזני: "ספשים! ספשים! ספשים!" נתברר שהאיש הממונה על התאורה לא כיוון את המנורות כרצונו.

משידבר יהלומי בדברי הפתיחה על קלארק גיבל, פרצה איבון בצחוק, אמרה: "מעולם לא שמעתי את השם מבוטא בצורה זאת!" בהופיע פאולו גוריו (שמשום מה מיוזג את הופעתו עם הופעת איבון) מצאה איבון שתשואת הקלה אינן הולמות את המאורע, צעקה בקול גדול (מאחורי הבמה) "בראבו! בראבו!"

כשצלם העולם הזה אמר לה שהוא רוצה לצלמה בריקודיה, התמתחה בגאווה: "אדוני, איני רקדנית, אני זמרת!" בכל זאת נאותה, לבסוף, להתאפר בנוכחותה, דבר שאיפשר לו לצלם את השער המענין ואת התמונות בעמוד האחרון.

בשעתו פרסמתי במקום זה את מכתבו של זונדר שקולניק, צעיר יהודי אמריקאי שלמד עב" רית בסמינריון הרבני שם, כתב לנו את הערותיו למרות שאליה היה מעולם בארץ וחתם על העתון, עתה, אחרי שקיבל מספר גליונות כתב לנו הערות נוספות (שוב באנגלית, כשכמה מלים עבריות פוזרות במכתב):

"אני שמח לספר לכם, עד כמה שזה שווה. לדעתי העולם הזה הוא מרתק ומעודד. הוא באמת עולמי, כפי שאומר שמו, ובכל זאת ישראלי, כפי שהוא צריך להיות. הוא הרבתי, מבלי לשנון, "תרבות" ו"ספרות" בעלות ערך מופקפק ומוכן מופקפק. הוא מגלה דברים רבים, ביוחד במדור במדינה..."

באותו זמן הגיע מאמריקה מכתב אחר, של קורא ישראלי צעיר. בוגרי הצופים זוכרים היטב את "מוקי" גלוברמן, תכול העיניים, מדריך בצופי דיונון ולהבירון בחטיבת הנגב בימי המלחמה. עתה הוא לומד הנדסה אורחית בלוס-אנג'לס, קליפורניה. כותב מוקי:

"...מצאתי את קליפורניה מדינה קלה. נוחה להסתגלות. מוג האוויר נחמד. נערות לפי מודל הולבינד, למודים שאינם גזולים זמן, מכוניות מפוארות. אין ספק שחלק לא קטן מאותם מאה וחמשים יוצאי ישראל הלומדים בקליפורניה בחרו באותה מדינה בזכות מעלותיה הנזכרות. לשלושים הסטודנטים המצויים בלוס-אנג'לס גורמת קריאת העולם הזה הנאה רבה. גליוני חיו, המגיעים באחור של חודש אלינו, עוברים מיד ליד ומנוצלים בצורה המקסימלית... שכנינו פה, גויים ויהודים כאחד, הרוצים לקבל מושג על הנעשה בארץ הרוחקה, המלאים חלק סקרנות בעיון בשדרת התמונות, והגבנים, הנעשית בהשוואה לעשרות הירחונים האמריקאיים, אף היא תוספת לשורת המחמאות.

בגלל חוסר ייצוג מתאים לבנות ישראל בלוס-אנג'לס, נשאלתי אף פעם מה דמות יש לנועה מתוצרת הארץ. התחלתי בהיסטוריה, בתאור הרקע, באתמוספירה המעצבת ומריות, אולם אותם בעלי הקיליקים, תופסי העולם הריאלי ביותר לא לפהק לעיני. הם דרשו עובדות. ומשום שפיגורה נאה כמוה כפנים נחמדות לפחות, לא הועיל אף אוצר תמונות שלי, שכלל אף תמונת פורטרט של אחותי (היא ברכה גלוברמן, מזכירת הבימה). דפדפתי בערימת העתונים הגדולה בחדרי והררתי "איך לצאת מן הענין בכבוד", כשקרן אור זרחה פתע מגליון העולם הזה..."

עורך נכבד, זכור את חבריך בנכר ועשה אף למענם. תן ייצוג יפה למין היפה מן התוצרת המשובחת שאין לה אף בהולבינד החליף..."

מכתב זה של מוקי העלה בלב המערכת את הרעיון אם אמנם לא הגיעה השעה לארגן מפעל כדי להסיט את האינפורמציה בדרך המהירה ביותר אלפי הצעירים השוהים בחו"ל. לרובם אין הדברים הדרושים כדי לשלם עבור העתון שם. לפיכך מציע עתה העולם הזה, לקראת ראש השנה, להוריהם, חברותיהם וידידיהם של צעירים אלה בחו"ל, לחתום על "מנוי חו"ל" - כלומר, לשלם בארץ דמי מנוי (ומשלוח בדואר אוויר) עבור העתון שיוטס לחו"ל. יחד עם הגליון הראשון ישלח העולם הזה למקבלו תעודה נאה בו יצוין מי הגיש לו את העתון כשי פרטים על המחירים אפשר למצוא במדור המודעות, בעמוד 14 בגליון זה.

רוב האנשים רוטנים על הארץ כל עוד הם נמצאים כאן. אולם עובדה היא שכמעט כל צעיר ישראלי מתחיל להתגעגע אליה באותו רגע שרגלו דורכת לראשונה על אדמת חו"ל. הוא מתגעגע במיוחד לאינפורמציה מהימנה, מתומצתת, מוגשת בצורה הנכונה.

כשרכשה המערכת הנוכחית את העולם הזה עמדו לרשותה שני חדרים קטנים, שהספיקו בהחלט לשבועון של אז. אולם מיד עם הפיכת העתון לצורתו הנוכחית גדלה המערכת בצעדי ענק, והעבודה בשני חדרים אלה הפכה גיהנום. בכל זאת התענינו בהם כמה חדשים. ראשית השנה חלה הקלה קטנה במצב - המערכת עברה לזירה של שלושה חדרים. אולם גם חדרים אלה נתמלאו מיד. חברי המערכת הפריעו בעבודתם איש לרעהו. ביוחד ככלו אנשי החקר והכיתוב, שעבודתם דורשת ריכוז ושקט. מכתובי המערכת עובדים בממוצע 10 עד 12 שעות ביום, קל לתאר את המצב.

במשך חודשים הלמו החברים על המשרד החדש, שיכל חמשה חדרים, יאפשר לכולם לעבוד בשקט. אולם נדמה שהרובצת קללה על מערכת זו - היא גדלה בקצב יותר מהיר מאשר תנועת הבניה הישראלית. השבוע, כשנכנסה המערכת למשרדה החדש, נמצא שהיא עוברת גם על גדותיהם של כל חמשה החדרים. החשמלאי שבא לחבר את החשמל, שאל בתמהון: "מה זה, שבועון או עתון יומי?" ובאמת היה קשה להחליט: בתנאים הישראליים ליים דומה המערכת הנוכחית בהיקפה יותר לימון מאשר לשבועון.

בכרך הגדול, בו מתרכז כל תושב שביעי באיים הבריטיים. שוררת דממה בשטות שלאחר חצות. אך היא מופרעת על ידי שני סוגי אנשים: רודפי תענוגות ורודפי לחסיל'לים. מסיבות העולות אלפי לירות. כוסות תה לחימום הגוף. העולות כמה פרוטות, מסמלות את התהום הפרושה בין המעמדות באנגליה. שטרם השוותה את אורחיה, למרות היותה נתונה לשלטון סוציאליסטי שמטרת היסוד שלו היא הסרת הניגודים החברתיים בבריטניה.

היקרים יותר, עוקפים את החוק בעזרת נערות רקדניות נאות, המרקדות לפני הלקוחות, משתעשעות עמהם, לאחר מכן, זוכות בדמי עמילות מהמשקאות שהלקוחות קונים. **מי מאושר יותר?** אולם לונדון, כרך שבעת המליונים, אינה מורכבת, בשעות שלאחר חצות, ממחפשי תענוגות בלבד. נוסף לסוג האנשים המספקים את התענוגות, קיים סוג האנשים המספקים את המזונות. הם עובדים קשה יותר וממושכות יותר מאשר עובדי משמרות לילה רגילים בבתי החרושת, במוסכי האוטובוסים ובבתי הדפוס (בהם מתחילה העבודה שעה לפני חצות, מסתיימת עם הפציע השחר).

בשעה שלוש מגיעה התוצרת הראשונה לשוקים, כעבור חצי שעה מופיעים הקמעונאים הדואנים להובלת הסחורה לחנויותיהם שתיפתחנה כעבור חמש שעות. היום מתחיל בשעה ארבע, עם התברר הרקיע, כאשר עובדי יום מתחילים להרהר ביציאתם מן המטה (המקדמים: נהגי האוטובוסים, החלבנים, מנקי הרחובות), מחליטים בני העשירים לחזור לבתיהם ממסיבותיהם.

למרות שהבדל המעמדות קטן בעשרים השנים האחרונות, לא הוסרה המחיצה כליל ודאי שלא נקבע מי מאושר יותר: בת העשירים הצעירה שהוציאה אלפיים לירות על נשפייה בה היא חייבת להתחבר אל בני שכבתה או סבל השוק השותה את כוס התה העולה כמה פרוטות והרשאי לבחור את חברתו לפי ראות עיניו.

מאת רוני בר

דם העובר את מרכזה של לונדון, הרועש לאור היום, בשעת חצות ולאחריה, ימצאו שמם וישקט לחלוטין. טוב אין שאון וצפיפות השולטים ברחובות רובו של יום, אפילו בתי קולנוע מאחרים כבר סיימו את הצגותיהם ומעטים הם בתי הקפה (מלבד אחד או שניים, הפתוחים עד אור הבוקר) שעדיין מחזיקים את דלתותיהם פתוחות.

הרוצה לראות את חיי הלילה של המטרופולין צריך לדעת היכן לחפשם. מועדוני הלילה מבוקרים על ידי אורחים מחוץ ללונדון, שבאו להתפעל מגדלותה, כמה לונדונים שוהים בהם דרך קבע. כל האורחים הם בעלי אמצעים (או לפחות בעלי סכומי כסף רציניים למדי) כי התשלום למשקאות משכרים אחר השעה האסורה הוא גבוה ביותר.

אך למרות שהמסבאות סוגרות בעשר וחצי נמצאו כמה דרכים העוקפות את האיסור של הגשת משקאות חריפים: לעתים ניתן רשיון להגיש משקאות יחד עם ארוחה, המצטמצמת ברוב המקרים בכריך מעופש, הנשאר, למטרות החוק, על השולחן כל עוד שותה הלקוח. דרך אחרת: ניצול הסעיף בחוק המתיר הגשת משקאות במסיבות פרטיות. מותר לשתות מבקבוק שהלקוח הביא עמו ולכן מזמינים בקבוק למפרע במועדון פרטי למחצה ונהנים ממנו כדרוש. למרות שחוקי איסור אלה הוקלו במעט השנה, שהיא שנת הפסטיבאל המושך מאות אלפי אורחים לבריטניה, הם עדיין עומדים ברוב חומרתם. התוצאה: להשיג משקה בשעות מסוימות היא משימה קשה ולכן נוצר ההרגל לשתות הרבה ככל האפשר בזמן הקצר ככל האפשר. כך נוצרה נפיצות השכרות ומכירת משקאות תחת שמות מוסוים. במועדוני הלילה

לונדון אתה רוצדת

יין, יין. היא ממונה על יקב המועדון המכיל בקבוקים מכל הסוגים. מברר יכול לקנות בקבוק שלם או לשותות מתוך בקבוק מסומן באופן המראה את מידת השתיה.

עוף ומחזה. בתור מלצר במועדון "פיגאל" הוא רץ כמה קילומטרים כל לילה. ארוחת הערב המכילה עוף מלווה הצגה. אם רוצה המבקר משקאות או קפה עליו לשלם תשלום נוסף.

האורחים נדיבים. קורין ממונה על המלחמה בקברט קלוב אמנם משכורתה זעומה אך עיקר הכנסותיה בא מדמי שתיו שהאורחים נותנים ביד רחבה כשרוח המשקאות טובה עליהם

בין ההופעות. זהו חדר "הבנות" העובדות במועדון הלילה. בין הופעה להופעה הן מתאפרות מחדש, מחליפות תלבושת. אחרי ההצגה הן חפשייות להסחיבב בין המטובים. הן מקבלות אחוזים על המשקאות המוזמנים עבורן.

קלפים או שינה. לא הרחק מרובע מועדוני הלילה, שם מוארים הר' חובות כבשות היום, נומד שוק קובנט גרדן, הגדול בשוקי לונדון לפירות וירקות. כמה פועלים, הממתינים למ' כונית המשא ולרבות אשר יביאו את התוצרת החקלאית מהכפרים, מ' שחקים בקלפים עם פקיד הרכבת. השעה מאוחרת והמשחק בא רק כדי "להרוג" זמן המתנה ארוך וסכומי הניגורים אינם גבוהים. בפניה אח' רת של האולם נפרשו שמיכות וכמה פועלים שכבו לחטוף כמה רגעי שינה או מנוחה יקרים. אין הם יודעים את עולם מועדוני הלילה, אף כי המועדונים החדשים ז' לים באופן יחסי ויכול אדם פשוט לבלות בהם.

חישות המחר. הגל' יונות הראשונים של עתון הבוקר דיילי אקספרס, שתפוצתו היא הגדולה ש' כעתוני העולם כולו, יוצ' אים ממכונת ההדפסה ה' נקית, נארוזים, מועלים על מכונות משא הממ' זינות בחוץ ונשלחים לתחנת הרכבת. הוצאות ראשונות אלו נשלחות לערי השדה, כי ענ גמר הדפסת מליוני הטפסים מניעות חדות סריות יותר המוכנסות לעתונים הנמכרים בערים גדולות. המהדורה משתנה. ח' פעם בפעם במשך היום.

חשבון התענוגות. בשעה שלוש סוגר מועדון הלילה "פיגאל" את דלתותיו. בו בזמן שאנשי השירותים מחזירים לאולמות הגדולים קצת סדר ונקיון פונים המלצרים לקופאי הראשי ועושים את חשבון הלילה. סוג זה של מועדונים הוא חידוש בלונדון ובא לספק את רצון הלקוחות שאין סכומים גדולים לרשותם. ארוחת הערב עולה ללקוח 875 פרוטה.

מי יגיע ראשון? אנשים אלה אינם מעוניינים ביותר במנגינות אשר התזמורת משמיעה. יש להם עיסוק חשוב יותר: לנחש איזה סוס יגיע ראשון במירוץ המחר. אם ינחשו נכון, עלול הדבר להכניס להם רווחים יפים.

אקסוטיקה לונדונית. כל לילה יש שתי הצגות: בעשר ובאחת אחרי חצות. להקת "בנות" מסתובבת על במת ריקודים קטנה או בין שולחנות הלקוחות בשירה ובריקוד. לבושן הוא מה שהאנגלים מתארים כאקזוטי, מזכיר להם עצי תמר הנעים ברוח הלילה, לחופי האוקיאנוס השקט, לצילי מנגינות מזרחיות מרגיעות. המועדון נמצא במרתף קריר אך הדמיון מפליג למרחקים.

מוגזזים וקור אנגלי. יוסי שטרן, הצעיר הישראלי הצעיר שנסע להשתלם בציור בלונדון אינו רגיל לאקלים הקר. באחת אחרי חצות, מצא את עצמו קופא בקור עם צווארנו הפתוח ומעילו הקל, כפי שנהג בירושלים.

העני העשיר. עוד מעט תתערר העיר הגדולה, החנויות תיפתחנה. ג'ו הזקן (משמאל) ישן שנת ישרים עד אשר יתחשק לו לקום. אין איש מעיז להעירו משנתו מחמת לשונו החריפה. למרות מראהו האומלל, מתלחשים אנשי השכונה שהוא עשיר מופלג אך איש לא הצליח עדיין לגלות את מסמונו. יתכן גם וג'ו הזקן בעצמו היה רוצה לדעת היכן הוא.

הכשאלותיו אם ראה אינו דמות חשודה יבסביבה נהג לענות: "הרי אני אדם מסכן, בעל מום שאינו יכול לעזור את ביתו, כיצד יאדע מה נעשה מסכני?"

עד אשר יום אחד ראה אחד מתושבי קיבוץ אלונים, שנסע באוטובוס לחיפה, את הערבי נושא שק גדול על שכמו. הוא נזכר שיום לפני כן הורק מטע התפוחים של בעל המשק יהודי בסביבתו. בדרתו המאוטובוס רץ הקיבוצניק למיגור המפקד על המשטרה ב"אזור זה": "רק עכשיו ראיתי את פלוגי עם שק תפוחים על הגב. אם תשלח לאסרו תפשת את הגנב הגורם כל כך הרבה צרות למשקים".

אולם המיגור הנכבד לא התלהב ביותר. אין לו הוכחות, אין לו שוטרים, אין לו זמן, אין לו רצון, אין לו כלום. הקיבוצניק המ' אוכזב יצא את משרד המשטרה כשהוא מקלל את הביורוקרטיה הממשלתית. בצאתו מן הבית הוא פגש את הערבי כשעל גבו שק התפוחים. "מה זה? יא שוץ?" הוא שאל. "אללה, יא חתובה, זוהי מתנה קטנה שאני מביא למיגור".

"והיום?" שאלו המבקרים את תושבי הא'זור, "ממה הוא מתפרנס עתה?"

התושבים משכו בכתיפיהם. "המיגור כבר איננו", חייכו, "עכשיו יש מיגורים של מדינת ישראל".

משפס

למוע בדעב או למזב?

כאשר התחילה מלחמת העצמאות, נכחו שלטונות הצבא לדעת כי חסרים בארץ מומחי ערופה - טייסים, מכונאים, טכנאים שלוחי המדינה ברחבי העולם - בעיקרן בארצות הסובלסטיות - קיבלו הוראה לחפש ול'מיס אנשים מסוג זה לשרות בחיל האוויר הישראלי הנולד. בין אלה שהתנדבו לשרות היה פיליפ קלפר, צעיר קבוי ששירת בחיל האוויר המלכותי ההתמנה בו כטכנאי.

עם תום שרותו מתנה לו תעודה המעידה כי חיל האוויר הישראלי שבע רצון משרותו והוא מוכן ללשכות השיקים יחד עם שאר ירכבות החיילים המשותתרים. אולם לא נמצאה עבורו עבודה ופיליפ נשאר מוטור כל תע' סיקה ומקור פרנסה. עד אשר הובא בפני בית-המשפט בתל-אביב באישמת גניבה ונידון לשתיים מאסר.

בבית הסוהר היה פיליפ אחד האסירים ה'שקטים והטובים ביותר, שנחרר כעבור 16 חודשי מאסר בלבד. לפי החוק רשאי מנהל בית הסוהר להשכיל כל שמונה חודשי מאסר כשנה ולשחרר את האסיר על-תנאי אם תה' הגותו בבית הסוהר היתה טובה. תנאי ש' ררז כזה הוא שהאסיר השוחרר יגור במקום שהמשטרה קובעת לו ואין הוא רשאי לעזור ללא רשות. אולם עם במשך התקופה שה' חתה מפסק דינו הוא מובא שוב למשפט ונמ' צא חייב בדין, עליו לחזור לבית הסוהר ול' במשך במאסר עד תום התקופה המלאה.

וכך, בעל התנגדות טובה, שוחרר פיליפ קלפר מבית הסוהר של יפו כעבור 16 חודשי בלבד. העובדת הסוציאלית, אשר מתפקידה לסייע לאסירים עם שחרורם ולעזור להם להיכנס לחיי חברה תקינים, עשתה למען כאשר יכלה: נתנה לו סעד בכך חמש לירות. כהתחלה של דף חדש ביקש קלפר להתגורר בתחפה. הוא קיבל אישור על כך והמשטרה הודיעה לו שאם יעזוב את העיר מבלי לקבל לכך רשות מוקדמת ייחשב הדבר כהפרת תנאי שחרורו.

עקריד הרפת, ממל, בחיפה נתקל פ'ר ליפ באותה בעייה שהניעה אותו לגנוב לפני 16 חודשי: חוסר עבודה. ועל חמש לירות אין אפשרות להתקיים לזמן ממושך. יום אחד שמע שבעל רפת בסביבות רמת-גן מחפש פועל לעבודה. מבלי לאבד זמנו בהרהורים עלה פיליפ על האוטובוס הראשון ונסע לרמת-גן. הוא יפה אחר כך למשטרה, חשב, ויס' ביר להם כי היה מוכרח לעזוב בחפזו ולא הספיק להודיע להם על כך. הם בודאי יבינו. אולם לרוץ מולו, היה האדם הראשון שפג' שו בדרתו מן האוטובוס אותו סמל משטרה שרשם אותו כאשר שחרר. "מה מעשך' כאן? הלא אתה צריך לחיות בחיפה. האם יש לך תעודה כהמשטרה המרשה לך לעזוב את העיר?"

קלפר סיפר לו על הרפתק' ושקדם העבודה המהכה לו. "לא יכולתי לפנות למשטרה, יצ' חי קודם לכוא ולהבטיח לעצמי מקום עבודה זה", הסביר לסמל. הסמל רצה לבדוק אם אגנום יש אמת בדבר, ביקש מקלפר שיהיה אל בית הרפת.

"אגנום אני מחפש פועל", הודיע בעל הרפת לשוטר. "אבל לא הזמנתי את האיש הזה לכוא אלי". האיש לא רצה בנראה להסתבך

בעסקי משטרה ולא היה לו כל חשק לקבל לעבודה אדם שרק עתה עזב את בית הסוהר. קלפר הובא בסני בית המשפט באישמת שו' טות. השופט הבינה את מצבו, רחמה עליו, אך היה עליה בכל זאת לפעול כדרישת החוק. פיליפ קלפר נידון ל-48 שעות מאסר.

אולם פסק דין אנושי ושלחני זה היה מכה איומה לטכנאי הצעיר. החוק צוהר. ואם כתוב בחוק שאסיר אשר שוחרר על-תנאי חייב לחזור ולרצות את כל תקופת מאסרו אם יישפט שנית אין איש יכול לעקוף אותו. קלפר חזר לבית הסוהר ביפו לשבת שם את שמונת החודשים שניתנו לו כמתנה עבור התנהגות טובה.

"אבל זה לא מה שהורג אותי", הוא הת' לוגן. "אני יודע שכאשר אשתחרר אעמוד בפני אותה בעייה. וכשאדם עומד בסני הבריה לגנוץ ברעב או לגנוב, שום משטרה בעולם אינה יכולה למונע ממנו להתקיים".

בינתיים, השתנה מצב העבודה ומכמה מק'רות מות נשאל קלפר אם הוא עדיין מחפש עבודה כטכנאי לתעופה. אולם בקשות אלה בוטלו חמדי, כי על כרטיסו של קלפר הופיעו בינ' תיים שני ציונים שלא היו שם עם שחרורו מן הצבא - הרשעות בפני בית-דין וישיבה בבית סוהר יפו.

אופנה

תוצאה שנייה. בוכות

העובדה שיצירת אופנה אינה מקצוע ככל המקצועות שלומדים אותו בדרך המקובלת של לימוד רגיל הוכחה שוב על ידי ג'ק טפיר, שעזב בימים אלה את הארץ, אחר שהיה ג'ה כשלושה חודשים, לפי הזמנת הדסה, על מנת להדריך את תלמידי המכון הישראלי לאופנה.

בכדי להגיע למעמדו הנוכחי כיוצר דוג' מאות הנרכשות על ידי בתי האופנה הגד'רים לים בעולם, מיזג את כל נסיונו הרב, שארכש בששנים שונים ובכל קצו חי תבל.

בן 16 החל לומד אומנות בארצות-הברית. באיטליה התפרנס כצייר פורטרטים לאנשי החברה הגבוהה. החליק, כשזה נמאס עליו, ציור במיסול; עבר אחר כך למקצוע פ'ר טום, עסק בציורם. נשלח לבסוף על ידי ר'תון מצוייר כצלם-כתב למרחב ולמורה ה' חוק, הרצה על אמנות המערב באוניברסי'טה הסינית בנאנג'ינג.

בהעדר נסיון רבי-גזני זה, טוען ג'ק טפיר, לא יכול היה ליצור שמלות שהגשים תש' ותגענה אחריהן.

תוצאה שנייה של סיבוביו בעולם: יצירת 40 בוכות אמנותיות, לברשות תלבושות עמ' מיות, נציגות ארצות תבל. למרות שהמ'ו זיאוץ הבריטי הציע סכום ניכר עבור האוסף והחליט ספיר לגזן את נסיונו פעם נוספת, זרם אותו למוסד ישראלי.

רכי חיים

שמו היה מציד

כאשר הזמינו קרובי משאללה עובדיה את משפחתו לברא ולגזר אתם בצרפי' שלהם

בצקה השכונה, עבור אף לירות. כדי לשלם את הסכום מכרו חפציהם הוציאו את מעט הכסף שהביאו עמיהם משהרן.

כאשר עזבו את צרפי' הקרובים ניגשו לבנייה דירה על מגרשם. לא היתה זו בנייה כמקובל אצל אנשים הבונים להם בית. כל פעם שבא הבנאי והודיע כל דרוש לו מלט או לבנים, יצאה שרה עם עוד חפץ ממטל

שרה עובדיה, אמירה השוטרים נבוכו

בשער אדם צעיר, בן 30, שפנה לסמל המשטר כשבידו תזון המספר אודות האסירה.

"אני מוכן לשלם את הקנס, תלביד שת' שתורדו את האשה", הוא הכריז באנגלית. הסמל שהתיאש מזמן מלמצוא שרד של טובה אנושית בעולם מדענע. למרות שהיה זה דבר מחוץ לגדר פעילותו הזמן יומית. הטריחה את עצמו תיגש לקצין האחראי על בית-הסוהר. יש כאן אדם הרוצה לשלם את הקנס ולשחרר את האסירה עם הילדים, הוא אמר לו. אולם הקצין לא יכול לעשות דבר בענין זה.

הסמל לקח את הנדבן האלמוני וניגש לביתו של השופט שלמה לזנברג. היה זה יום ששי הסמל ידע שלכאורה לא יוכל השופט לעזור לו. אולם בכל זאת קיחה שאותו זיק של רחמנות שעורר את האלמוני ואותו יעורר גם את השופט. ואמנם עזב השופט את ביתו - היה זה בשמונה בערב - וניגש לבית הסוהר. אך שם נתקלו בכל הגורמים בחוק שאינו מתחשב בדיקי רחמנות. מנהל בית-הסוהר אינו רשאי לשחרר אסיר מבלי שיקבל על כך צו שתורד בכח. השופט לא יכול לחתום על צו שחרור זה שהרי היה זה ערב שבת, בתי המשפט סגורים ואין להחל את השבת. לבסוף נתפשרו: השופט כינס ביומן בית-הסוהר הודאה לשחרר את האסיר ר'ה, ישלח את הצו הרשמי ביום ראשון עם פתיחת בתי המשפט.

בחוק המחוק סקסי הנובן - תייר אמרי קאי - הכניס את שרה עובדיה וילדיה לתוכו והסיעם אל ביתם העלוב בשכונת מבכי. לנוכח העוני האיום עמד התייר נבוך. הוא זבחין ברגש אידגענימות שהשתלט על ה' אשה. הרגיע אותה. אל התביישי, זאת לא גדבה. את יכולה להזיזר לי את הסכום, כל חדש לירדה. והוא רשם את שמו באנגלית על פיסת נייר.

ועתה יושבת שרה עובדיה בביתה. שואלת את הילדים והשכנים אם לא ראו את פיסת הנייר היקרה. "זה דבר אידם", היא אומרת. "איבדתה את הכתובת שלו. אני רק זוכרת ששמו היה מציר ושהוא היה בחור צעיר ויפה אשר פניו קרנו מטוב לב".

הארץ

מזכות מתושב

המלך סלאל שהוכרז היום למלכה של עבר הירדן נולד במכה ב-909 (הארץ).

פעורת אבדים

הנשיא ריצמן שלח מרק מחוממים בעברית (הבקר).

כחה 3, מחלקה 6. פלוגה ב', בייט לטצני חייר

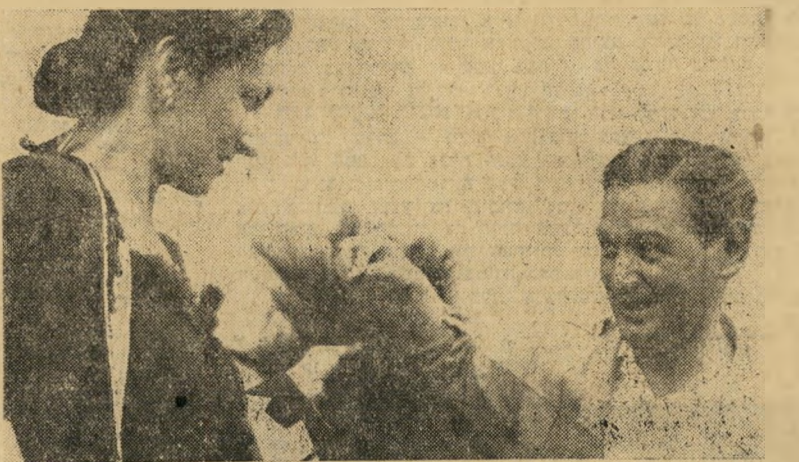
ישון נופל על ישיב

הוא מדבר עברית, אנגלית, צרפתית ועבר' רית (קול העם).

צ. א., תל אביב

מחלה תעשייתית

העבודה בפרומיך תחרש חלקית (הארץ) ר. א., חיפה

ג'ק ספיר ומוד' הנשים תשחוננה

אשה עם שני ילדים, האחד תינוק בן ארבעה חודשים. לפי החוק רשאית אם הנידונה למא' סר להביא אתה את ילדיה אם הם עדיין יונקים. היות ושכונות אחרים לפני כן נת' קבלה באותו בית-סוהר אשה עם בנה הרך (סטרה) את לחיו של שוטר חוף כדי ויכוח שהתעורר בחור לקרן) לא היה כל קושי בקבלת שרה עובדיה ושני בניה.

אשר בשכונת מבכי, הודיעו להם בפרוש כי זהו מקלט זמני למצ'ן לא ישבו במחנה פרדס' תנה בעונת גשמים. אחר ארבע החודשים, נאמר להם, יצטרפו לצאת ולחפש להם מקום מגורים אחר.

ארבעה חודשים חלפו ומשאללה, אשתו שרה בת ה-27 וארבעה ילדיה עם עזבו את הצרפי' לפני כן קנו מגרש קטן של 400 אמה

גנרל עדי רצח

קודונג סאמי אליחנאווי, סוריה יישוב חשבונות פרטי

קודונג חוסני אלזועים, סוריה התוכניות נשאר על גבי הניר

מחמוד נוקראשי, מצרים לא אהב את האחים המוסלמים

שייצנו את בעלי האחוות הגדולות. רומא במסגד משהד סולטאנה בטהראן ע"י איס אחת מסיעות החזית הלאומית במגליס הלאומיים ע"י הסכס עם חברת הנפט. כהרף עין כבשה סיסמת הלאומת ה בעזרת ארגון טודה הקומוניסטי. מסיבה ל בוערת, בה דגלו כל הדמוגים האיראניים

במרחב

ההפכה באמצעות רצח

המרחב רותח. פה ושם נשמעת יריה, מתפוצצת פצצה השמה קץ לחייו של נהיג זה או אחר. כל פעם שנשמעים הדי התפוצצות עטים העתונאים, המסריטים הפרשנים למקום הפשע, מסבירים, מנתחים, מוכיחים מי הרג ומדוע. אולם ברדיפה אחרי ההתפוצצות הקטנות אין הם שמים לב להתפוצצות הגדולה. ומרוב יריות אין רואים את התהליך הגדול אשר כל מעשה רצח הוא חלק ממנו — המהפכה של המרחב.

כי כל יריה מוסיפה שמן למדורה, מקרבת את המהפכה הגדולה המתבשלת. טוב אין אלה אינטריגות סתמיות של מדינאים ערביים הרוצים להגיע לשלטון. אף

שייך עבדל רחמן אליבנא, ראש "האחים המוסלמים" המטהר בכוח הרצח

כי אינטריגות אלו מקובלות עד עתה במרחב, מעולם לא היו מלוח רציחות. האקדה ורימון היד ככוח פוליטי הופיעו רק עם לידת זרמים חדשים, רעיונות שכבשו את לבם של המונים או דמיונם החולני של מעטים. כאשר בוצע רצח ראשון, נדהמו האנשים. אולם אחרי התדהמה באו התמהון ההתפעלות. אם מישוהו הצליח לחסל מנהיג ולקדם את מטרותו, משמע שאחר יכל לעשות כמוהו. ולכל מי שהיה אידיאל, נדמה היה כי כדאי להרוג בשם אידיאל זה. תוך שנים אחדות, נפלו גדולי המדינאים הערביים, אשר כל אחד מהם היה מכשול בפני תהליכים מהפכניים. כי בחברה אשר מעטים קובעים את נורלה, הריגת מעטים אלה הופכת מאורע הסטורי.

הנרצחים

מחמוד פהמי אל-נוקראשי באשא אהב לומר שהוא מדינאי רק

מדך טלאד איבן עבדאללה ינהג כמו אביו

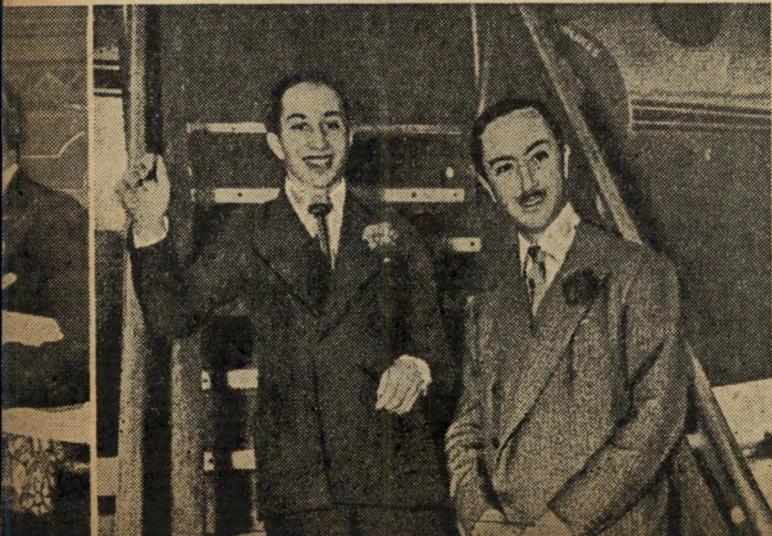
גנרל ג'ין בנוט גראב יקבע את הקו

עוצר עברודו אידלה ומדך פייצד השני רוצים להרחיב מלכות

הג' אמין אליחוסייני, ראש הדמות

ד"ר עברודו חמיד זנגאנה, את אחרי. בין הדמוגים הקולניים היה מדינאי י 1947 ע"י התנגדותו החריפה למתן זכויות שמו: מוחמד מוסאדק, דוקטור למשפט אחרי רצח רומא, לא תפסו אנשי חצר

מנכ"ח עבדאללה איבן חוסיין, הירדן
רצה פשרה עם ישראל

ריאד ביי אל-פייז, לבנון
לא הסכים לסיפוח

עבדו חמיד זנגאנה, איראן
רצה הסכם עם אנגליה

זומארא, איראן
לחלק אדמות

אחת ויחידה: מדינה ערבית מאוחדת שתקיף את כל המרחב, חופשית מחלות בורים, עומדת ברשות עצמה.

המועמרים לרצח

טלא אל-איבן עבדאללה נולד לאביו בשנת 1911 כאשר הלה עוד היה האמיר עבדאללה, אחד מארבעת בני השריף חוסיין, מלך חג'אז. אשתו הראשונה של עבדאללה, היתה נסיכה של בית המלוכה ההאשמית. במרוצת הזמן, נשא עבדאללה אשה צירקסית שהולידה לו את בנו נאיף. אשתו השלישית והאחרונה של עבדאללה היא כושית מנוביה אשר עבדאללה חיבב אותה מכל נשיותיו, כי ידעה כיצד למלא אחר רצונותיו.

טלא, נסיך עדין נפש וחם-מוג, לא סלח מעולם לאביו את העלבון שנעשה לאמו. כי בנשאו נשים נמוכות בדרגה ובמוצא מהנסיכה, אם טלא, השפיל עבדאללה את כבודה. במרוצת הזמן, התפתחה סינה זו לשנאה גלויה של הבן הבכור לאביו. בזה נהנה טלאל מאהדתם של רוב נתיני אביו, שחשו את העלבון

שייך איאת אלה אל-אקדאר, ראש "פדאיאן איסלאם"
הרופא בעזרת האקדח

שנעשה לנסיכה הערבית ובזו לנאיף, "בן הצירקסית", כפי שנקרא בפי כל. אולם טלאל לא יכול היה להביע שנאה זו באופן גלוי, כי אז היה מאבד את כל האהדה שזכה לה. במקום זה העביר את התנגדותו לאיפיק אחר — לקו המדיני של אביו. בכל הזדמנות שניתנה לו, הביע טלאל את שנאתו לאנגלים שהשתלטו על ארצו, והתנגדותו למדיניות אביו. עבדאללה הפעיל נגד בנו את כל אמצעי הלחץ שעמדו לרשותו. (מעצרים, הפחתה בהענקות) בהשתדלו ללמד את בנו התנהגות טובה יותר. אך למרות כל השנאה שביניהם, לא ביטל עבדאללה את צוואתו הממנה את טלאל כירושו — כי ידע שבנו נאיף לא מקובל על התושבים וחיילי הלגיון.

כאשר, לפני 4 חדשים, התקיף טלאל את הגנרל גלאב, החליט עבדאללה לשלוח לחוץ לארץ. טלאל נלקח לביירות ומשם ללואזן, שוייץ, לטיפול רפואי.

ד"ר מוחמד מוסאדק
מתבייש לרדת מסוס

קודונז עבדאללה אל-פייז
חתם הסכם עם היהודים.

קודונז אדיב אל-שישקדי
מתכונן לסלק גבולות

פארוק, מנכ"ח מצרים
משולל חוש בושח

גדולה באורח החיים הפוליטיים של הארץ. כפי שנהג עד אז, מינה השאח ראש ממשלה חדשה וקיווה שבוה נסתים העניין. שר החינוך באותה ממשלה היה ד"ר עבדול חמיד זנגאנה, שמילא אותו תפקיד גם בממשלת רומא. הוא לא היסט להכריז באחת מהרצאותיו באוניברסיטת טהראן, כי איראן חייבת לבוא לידי פשרה עם חברת הנפט.

מחיר העזתו היה כדור בחזה ומיתה קשה, שבוע אחרי רצח רומא. הרוצחים: טוב פדאיאן איסלאם.

ריאד אל-סולח, סטודנט הביירותי שהפך לדמות מרכזית במאבק הלאומי של הערבים זכה שלוש פעמים לפסקי דין מות.

פסק דין ראשון הוצא נגדו בשנת 1917 ע"י השלטונות התורכיים באשמת פעולות פרו-ערביות, אולם פסק-דין זה הומחק וריאד הוגלה לתורכיה.

בחזרו למולדתו היה אחד מהראשונים שתמך בהכרת פייצל כמלך סוריה. עם בוא הצרפתים ובריחת פייצל נידון שוב למות. גם הפעם הסתפקו דייניו בגלותו וריאד אל-סולח נמשך בפעילותו הלאומית עד אשר נתמנה, עם פינוי סוריה והלבנון ע"י הצרפתים בספטמבר 1943, כראש ממשלה לבנוני ראשון.

משך כל זמן המאבק על ארץ ישראל היה אחד מעמודי התווך של הפעולה המשותפת בקרב הליגה הערבית. אולם אחרי מפלת צבאו בירד צ. ה. ל. ראה שאין סיכויים מדיים לחיות ערבית מאוחדת, ונטה לקבל את דעותיו של המלך עבדאללה כי מוטב, אולי, לשאוף להסדרמה עם ישראל. התנגדותו החריפה לנסיגות סוריה לבלוע את הלבנון הביאה אותו להוצאת פסק דין מוות נגד אנטון סעדה, מנהיג המפלגה הסורית הלאומית שדגלה בסיפוח הלבנון לסוריה.

בעת ביקור אצל המלך עבדאללה בעמאן, ביולי 1951, נרצח בדרכו לשרה התעופה. למרות כל החקירות, לא יכלו משטרות הירדן והלבנון לברר אם פסק דין מותו הוצא בגלל עמדתו האנטי-סורית או עמדתו הפרו-האשמית, או שתיהן גם יחד.

המלך עבדאללה בא כעבור 3 ימים למסגד אל-אקסה בעיר העתיקה של ירושלים כדי להשתתף בתפילה לזכר אורחו שנרצח. בטרם הספיק המלך להתחיל בתפילה השיגה גם אותו זרוע הזעם העממי. בגלל נסיונו לפשרה עם היהודים ושיירותו העיוור לאנגלים במרחב נחשב עבדאללה כבוגד באינטרסים המעולים ביותר של הערבים, אדם הרודף רק אחרי טובתו הפרטית. מפלתו של הלגיון בלוד רמלה והוסר פעילותו אחרי כן, בזמן שהצבא המצרי הובס בנגב, נתפרשו כתוצאה שוחז יהודי. רצח זה היה צריך, לדעת חוגים ערביים קיצוניים, לשמש לקח למדינאים הערביים כי נסיון להטבה עצמית על חשבון אחדות ערבית אינו משתלם.

כל המעיו לחשוב כי דרכו שלו טובה יותר, הגיונית מדרכם של מקבלי ההשראה האצילים, השולטים בעזרת אלה הכליכול והאקדח האוטומטי, סופו למיתה.

אילי הרצח

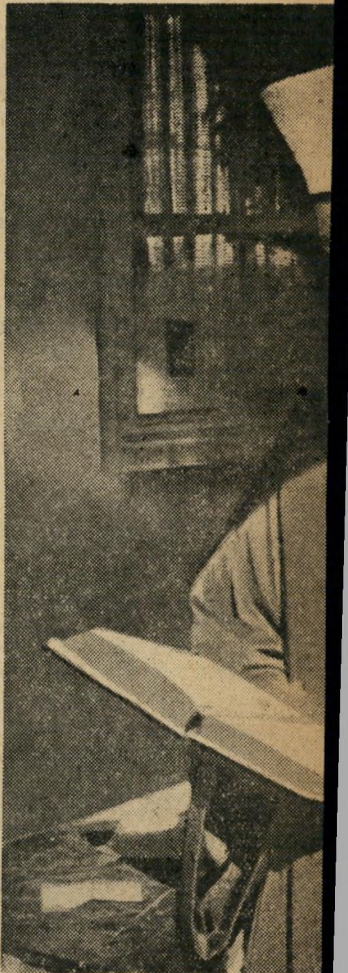
מאחורי רציחות אלה עומדים ארגונים גלויים או מחתרתיים. באיראן, למשל, פועלים שני ארגונים קיצוניים — פדאיאן איסלאם הדתי, בראשותו של השייך איאת אלה אל-אקדאר, וטודה הקומוניסטי. במקרה זה הצליחו שניהם לרכז סביבם את אישיות רצונם של ההמונים, שאיפותיהם לצדק סוציאלי. פדאיאן נטה להראות את עונשים של האיראנים כמחלה הניתנת לתרופת הדת ושרת האיסלאם, ואילו טודה מצביעה על הקומוניזם כמושע האמיתי.

אחת ורם דתי שהוליד את פדאיאן הוא אשר משתלט כיום למעשה על מדינות ערב. אמנם גוברת השפעת הקומוניסטים, אך הדתיים הצליחו לרכז סביבם את השאיפות הלאומיות של ההמונים. האחים המוסלמים במצרים, שהתחילו את פעילותם כארגון הדוגל בהחזרת טהרת האיסלאם למדינות ערב, מגבשים עתה במידה ניכרת את המאבק להוצאת האנגלים. מנהיגם הנוכחי, **עבדל רחמן אל-בנא**, אחיו של מייסד התנועה שנרצח בשנת 1949 כתגובה על רצח גוקראשי באשא בידי אחד מאנשי הארגון, קיבל תמיכה רצינית בזמן האחרון עם בוא **האג' אמין אל חוסייני** לקהיר. המופתי לשעבר הטיל את כל מרצו לקלחת. מופיע בכל הזדמנות כדמות מרכזית ובתוכניות הנרקמות.

כוחו הפלאי של האג' אמין, האיש שנפל כבר כמה פעמים מן הסוס והחזרו תמיד אל האוכף, טמון בעובדה פשוטה: הוא אדם ישר, נאמן לעצמו. הערבים יודעים שהוא צרי-מוחין, חסר השכלה (פרס למודיו, באלאזהרה, שם למד עיניו דת בלבד), קנאי; שהוא אשם באסון ערביי ישראל. אולם הם יודעים גם זאת: שהוא המנהיג הערבי היחיד שאינו מקבל שוחז, שאינו צובר אוצרות, שאינו נושא עיניו לתענוגות. לכן חזרו אליו תמיד, אחרי שפנו לו עורף בשעה שנכשל. מכאן השפעתו העצומה של האג' אמין בכל רחבי המרחב, כוחו להלהיב לבבות צעירים המואסים בנסיכים אנוכיים והמבקשים מנהיג שילחם עבור מטרם

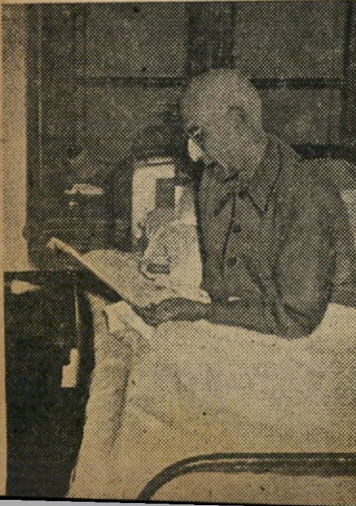
נרצח במרס 1951, בהכנסו להתפלל פדאיאן איסלאם, ארגון דתי קיצוני, הידקת הרצח: בגידה באינטרסים

את לבבות רבבות תושבי טהראן, יקת רצח, הפך הדבר למטרה לאומית

הועד הערבי העיוון
דית

שרים של רומארא, לא האריך ימים בעל אחרות עשיר, שהצטיין בשנת פט לרוסיה או כל ארץ זרה אחרת. שלמד בימי נעוריו בפאריס. אולם את כי כדורי הרצח חוללו מהפכה

בכל שעה לכל מטרה

נטלי בית קלאסיק המוגבר

לעם נובע במיוחד ד"ר בירק 51

בירק 51

מחנה ונחלה עצמית. אך אין כמעט איש בין המדינאים הערבים המאמין כי אנחנו נטרייה ונצטוו של טלאל. הוא משועבד בדיק כמבוגר. הם אומרים. הוא רצה שהאנגלים יצאו.

אולם כאשר הוכרז טלאל, אחרי מות אביו, למלך הירדן היה ברור למעשה כי עם העלם של עבדאללה נעלמה גם סיבת שנאתו של טלאל לאנגליה. צה"ג, התלחשו בשוקי דמסק והציד העתיקה, יעשה טלאל בדיק מה שאביו עשה. והוא גם יעזי יחור - הוא יתחם על חוזה שלום עם היהודים. מחושים אלה הגוימים בחרו, מאחר שטלאל חלף בהעצקת בריטניה ומוקרי שכנים הרוצים לספח את הירדן. בריח עם ישראל (במשלכה אנגליה) תבטיח לו יציבות בבולחיה לאנגלים בסיס יציב עוד יחור. והסנה הסוכה בכך תהיה הכרתו כבוגר, מועד לכדור הצדק הערבי.

נדר ג'ון ברום נלאב באשא יהיה גאיש אשר יעל למעשה את פעולותיו של טלאל תקבץ לו קו - אותו גלאב שטלאל מיסה לרצח לפני זמן לא רב. מאז טרפה גלאב ללגיון הערבי בשנת 1930 בדרבה מייבוא, הפך לסמל השלטון הבריטי מעברו המזרחי של הירדן. לפי הצטרפותו ללגיון עבד בשורת הפוליטי העיראקי בין השבטים הברואים לארץ הגבול עם סעודיה. בעבר הירדן מלא חפקד ורצה בעזרת 150 ברואים שגויסו במיוחד למטרה זו ללגיון.

על אז היה הלגיון מורכב מתושבי הכפרים הערבים בעבר הירדן ועסק בעיקר בהגנת הישובים. גלאב הקים מחלקה חדשה מצויחה במכוניות משודרות לסירות וארכים במדבר. בטלל מיוחד למחלקה זו, הכניס את הכפייה המשובצת לבן-אדם שהוטגנה אחרי כן בכל הלגיון הערבי. הוא הצליח בתפקידו במידה ניכרת ואנשיו מעריכים אותו מאד. בשבלם. אברזיק * הוא הכוח העליון, שני רק למלך. לעומתם, רואים אנשי האינטליגנציה את גלאב ככתם על כבודם. בכל מביש המזכיר להם כי הירדן היא הארץ היחידה במרחב שעדיין לא השיגה אפילו זכר לעצמאות, והחלויה בחסדי זרים.

פייצד איבן ראזי המלך האמיר עבדול-אילדה הם שליטי עיראק, שגוהה של הירדן ואחיהה במשפחה ההאשמית, שהיא גם אחת מדאגותיו הגדולות של גלאב באשא. כל זמן שעבדאללה היה חי הוא נחשב כבכור המשפחה, הראוי לכבוד מיוחד, אולם עתה מבטיים העיראקים על הירדן כעל קרוב עני. לטובת אותו קרוב עני, יש לספוח לעיראק, להבטיח לו את עזרתו ופרי סניונו של הקרוב העשיר. ואת זאת לא רוצה אנגליה.

כי עדיין זכור היטב לאנגלים כיצד הפכה עיראק בשנת 1941 מארץ תחת חסותם הגמנה אותם בכל הזכויות האפשריות לגודת סכנה בעיראם כאשר ראשי עלי אלקלאני ראש ריבוע הזהב, האירגון הקיצוני, הכריז נגדם מרד והשתלט על בגדא. אם תסופח ממלכת הירדן לעיראק, תאבד אנגליה את הבסיס הבטוח היחיד במרחב (בגלל היותו תלוי באנגליה תלוח כספית) לארץ אשר אמנם יש לה בה זכויות ובסיסים אך מסוגל להפוך לאויבת תוך זמן קצר ביותר.

בעוד שנה וחצי, יגיע פיצל השני, מלך עירק הינוקא, לגיל בגרות ויוכרז מלך. אם תחלטה המלכת ע"י צירוף הירדן תהיה גם לאתר הכתרת פיצל העטוקה לעוצר עבדול איללה שהתרגל במשך 12 שנה כהונתו לכבוד היתון למלכים בלבד. אם כי כמה מבין תושבי הירדן מתנגדים לתוכנית ספוח זה, אין בכך סכנה רבה לחיי של עבדול איללה, הרגה הרעיון. אולם טלאל לא יחתר על מלכותו ומאחוריו נחמדים האנגלים עם כל השפעתם בכסף, כוח ואקדחים שכירים.

המלך פארק מעונין אף הוא בירדן, שאינה מעוררת תאווה משפחתית בלבד. בקהיר גרענות מזימות אשר מטרתן להשליט את מרותה של מצרים על עמאן. שאיפתו העליונה של פארק, נאז החל להתמצא בפוליטיקה של המרחב היתה להיות הערבי מסי ג. המנהיג הרומני הפוליטי של המרחב. ואמנם מצרים, בזכות גדולה, אוכלוסיתה ורמתה התרבותית הגה מסדנה טבעית של המרחב הערבי.

אלא שגם מצרים אכולה אותן המחלולות והקרובן השרדריים בכל שאר ארצות המרחב פארק לקח בחשבון כי שאיפתו עלולות להביא לו שונאים רבים בארצות שהוא רוצה להיות להן סמל ואור מדרך. זהו דבר טבעי אך לא ספק, כך הבטיחו לו, יראו אנשים אלה לבסוף כי הלגיון מריב ששצרים תעמד בראש העולם הערבי ופארק בראש מצרים. מלחמת החלוקה בארץ-ישראל נתנה לו את ההזדמנות ופארק, לבוש מדי פילומרטי, שילח את צבאו לשחרר את "עדם הגבריה הערבית".

המפלה האכזרית איכזבה את פארק קשות. הוא פנה שוב לעיסוקי האהבה שלו ולהלילול. אנשי הדת הקטנים במצרים עוררו בגדו את חמת העמלים מוכי והמלכות, והעם חדל לראות בו אליל. פעמים אחרות, בנאום הכתר לפתיחת בחי הנבחנים, הודיע פארק על רצונו לעמוד בראש המאבק על פינוי הצבא הבריטי ועצמאותה המוחלטת של מצרים. אולם הבטחותיו טרם התממשו. האנגלים השנואים על פארק נשארו בבסיסיהם והעם חמה על אדישותו של המלך המבלה בריבירה. אטיאס קחונה הרעה: פארק אינו אלא רודף תענוגות, משולל כל מצפון אנושי או חוש בושה, אינו מסוגל להתנהג אנושים.

גברי האחים המוסלמים ("פארק אינו רואי להיות מלך") החלו לוגשים צורה משכנעת ביותר. חרצים תעמולתיים ורעיוניים החלו מכים שרשים ובשכבות העניות והמשכילות כאחת. כל קבוצה רעיונית בחרה בפארק כמטרה לחצי קטרוגם (או גם לכדוריהם). הקומוניסטים רואים בו משעבד, האחים המוסלמים חרפה וכתם על הדת המוסלמית, לאומנים מחשיבים אותו כשותף של האנגלים בשל אי פעילותו. ולכל אחת מקבוצות אלו מחסנים מכובדים של נשק וחומר נפץ.

אדיב אר-שישקלי הצליח, בקלחת א, לשמור על עזרה. אמנם ניסו פעמים להתגוש בחייו, אולם מולו עמד ילד. כאשר החלה ישראל כמה חודשים אחרי בואו לשלטון בייבוש החולה, טראה הרוב כמחנה האלוהים לעבוד האמן שישקלי. כל אמצעי התעמולה שלו הופעלו והקיסם ספירה של רגש פטריוטי שדחה לפינה את המשברים הפוליטיים הבריטיים.

עם החזרת השקט בגבולות חיפש נושא אחד לדיחוק החעיונות הטוריים. כי במשך 10 חודשי שלטונו לא השגנו תנאי הימים בחריה והפלאחים עדיין נחזים ברעב בברי החוראן החשופים היבשים ורוב בא הגורל לעזרת הקולונל גאה ההופעה: עבדאללה גרצת הירדן נשאר

בשרחו כלוינטנט בצבא הבריטי בצרפת, במשך מלחמת העולם הראשונה, נפצע גלאב באופן קשה בטורו. הפצע השאיר סימן עמוק והביא לו את הכווי, אגנו חניק" (בעל הספור).

ללא בעלות יציבה. הוא לא טמן את ידו בצלחת. הגיש חניפה בעלות לירדנים: המבולח הנוכחיים אינם טבעיים, יש לסלק. הירדן יהיה, ויהיה גם בקרב חלק מסוריה. חוסנם הצליח ע"י תביעה זו להסיח את דעת הסורים לזמן מה. אולם הסנה זו, חסנו ובינתים כבש לו אויבים נוספים: האנגלים הירדנים. אולם שישקלי מכנה את עצמו איש ברזל: אין הוא ירא כדור מחתשים.

עבדאללה אל-מלך שעזב את הירדן וגלה למצרים לאחר ריב עם גלאב באשא, מפקדו בלבין הערבי, מתכה אף הוא להזדמנותו. אל-טל, אחד הקצינים המוכשרים ביותר של הלגיון, היה איש המלך עבדאללה. הוא נתקבל ללגיון כטוראי. עם יום מיוחד על מי המלחל המלך, אך עלה בדרגה הודות לכשרונו.

עם התחלת המלחמה בארץ ישראל היה ברורה מייבוא, העולה עם טוסה, לדרגת לויטנטקולונל (סגן אלוף). הוא גיחל את השיחות על הסכם שביתת הנשק בירדוס ונקרא בפי משקיפי או"ם "הלגיונר של מלך דיר". עם חתימת חוזה שביתת הנשק מונה מפקד ירושלים העתיקה, אשר לא לפתח בדרגה. הוא ביקש ממלך העלאה אך נתקל בסירובו המוחלט של גלאב. הוא עזב את הלגיון, נסע לקהיר, שם נירסם גיליים מרעיים על השפעתם של הקצינים האנגלים על הלגיון. הוא גילה כיצד רצה לפתח בהתקפה נגד הישראלים, לעזור למצרים הגלחמים בנגב, אך קיבל הודעה הפוכה.

בכל זאת הוא נחשב לטוס ישראלי. אין שוה טיבה מזווע לא יחתום אותו איש שכבר חתם פעם על הסכם עם ישראל, על הסכם שוני ואם טלאל אמנם מתכוון לכוח לידי הסכם עם ישראל, הרי שאל-טל הוא המועמד הרצוי ביותר לעשות את המלאכה. כל ענין הקשור נגד המלך עבדאללה יוסר ממנו בקלות ורועבר למופתי, איש הכליבו של המדינות המרחביות.

זדרי מוחמד מטפאדק דומה בעיניו כמנהיג לפרש שעלה על טוס פרוע מתוך התרברבות ועתה חתמים לרדת נמנו. אולם בושחו גם מהולה בפחו משוט - אם יחור בו מדישוחיו תלצאה טללה של מפעלי הגפס ילך באוחה דרך בה נשלחו רמטארז וחנמנה.

ואמנם סבלו זו חמורה ביותר. חברי הגבליים שאמנו בו עד עתה ומתחילים לדרוש שינוי עמדה. כאשר רצה לשלוח לשי שבועיים אולימטוסם לבריתים לחדש את השיחות. לא יכל היה לאסוף את הנפץ הדרוש לקבלת החלטה בבגליים, נאלץ לרדת אצו מלחוח האולימטוס משך שלוש ישיבות.

לעומת בעלי האחריות היושבים במגליים, וזגם והזמן לפעולה וחוסה להפעלת מיתקני הגפס ע"י האיראנים. עצמם, במשך השבועות האחרונים הרגישו האיראנים בקשיים רבים עקב הפסקת תשלומי תרבת הגפס, אך אינם מוכנים עתה לוותר על דרישותיהם. ההלאמה המוחלטת של המפעלים הועמדה בפניהם כתרופה לכל צרותיהם והצלה מעוניים האיום. אם לאחר הפעלת המיתקנים ע"י האיראנים לא יבוא השינוי הגדול המבטיח, יהיה האשם, כמובן, ראש המשטלה. לראש המשטלה אשם יש סוף אחר במרחב: קלע פלדה.

מטרת הרצח

מנו התהליך הגדול אשר כל ההתנגשות, בעבר העצומה, הם חלק ממנו?

לפני 40 שנה גולד במרחב, שהיה אז משועבד לכוני העותומני, הניעו הגדול לאחר את ארצותיו במדינה ערבית גדולה אחת. תדולים ברעיון זה, מחתרות צבאיות ואזרחיות, מצאו את הסמל הני לתנועה בדמותו של האמיר פיצל, בנו של השריף ממבס. פילסל היה איש המלהיב את הדמיון, אציל בהופעתו. נאמניו האמינו ששכיבו יתלכדו העמים הדוכרים ערבית, מתעלת טראק עד לגבולות פרס.

שיאיה זו חוסלה בשעה שהאנגלים נתנו על חוזה השני עם הצרפתים, במלחמת העולם הראשונה. שחילק את המרחב לאזורי השפעה אימפריאליסטיים. המרחב חולק למדינות קטנות אמנם בסוגו הצרפתים ואחרים האנגלים, מעמדה אחר עמדה, וכל ארצות המרחב וכו לעצמאות להלכה, רובן גם למעשה. אולם בינתיים נוצר מעמד של שליטים שהיו מעוניים בקיום הארצות הקטנות.

מיטב הנער הערבי עורו דוגל ברעיון הצניח המאוחד. כל פעולות הטרור והתרות, בידועין שלט בידועין, לקראת מטרה זו, חק לארה מקבלות הן משמעות אמיתית.

במצאות אין הדבר פשוט כל כך. גם תנועות המתעורר ודגלות בחלקן במטרות מצומצמות יותר - איתוד שתי מדינות, איתוד חלק המרחב, או גם שינוי המשטר הקיים במדינה אחת בלבד. האיזור שורץ סוכנים. אנשים וחוגים פועלים בשם האנגלים, הצרפתים, האמריקאים, הרוסים; שוכרים תועמלנים, מפיצים את רעיונותיהם. האנגלים משתדלים לשכנע את הערבים כי מוטב להשאר תחת חסותם הצרפתים משתדלים לשמור על עמדותיהם האחרונות, לרכוש שוב אחיזה בלבנון ובסוריה, למנוע והתפשטות התנועה הלאומית הערבית (בעזרת מצרים) אל מושבותיהם באפריקה הצפונית, האמריקאים, שהם חדשים במרחב וטרם התרגלו לכל תקלותיה, מפיצים באופן סתמי את תורת הוולאר, הקוקה-קולה ואחת העמים בחסות האמריקאים. אילו הרוסים מפיצים את תורתם הפשוטה: השתלטות הקומוניסטים בכל הארצות וליכוון בפרוציה של רפובליקות סובייטיות מרחביות.

כל המדינות האלה נתקלות בקשיים גדולים. אין להן מספר רב של סוכנים הדוברים ערבית, המכירים את הערבים. ישנה רק מדינה לא-ערבית וזאת שיש לה אוצר בלום של כוחות כאלה: מדינת ישראל. אולם מדינת ישראל, המעונינת במהפכה זו יחור מכל מדינה אחרת, באשר תקבע את מדינה, אינה קיימת במרחב בבל. היא מפלגת משא ומתן בארצם. בארצם, בירדן העולם, היא אינה קיימת בקהיר, במשק ואפילו בשכם.

חלשה זו מקרה לא בוזר אנשים מוצאים. מקרה בעזרה פשוטה שאין מדינת ישראל יודעת מה מטרותיה במרחב. ברור שהתנועה לאיחוד המרחב, כשהיא מכוונת נגדה, מהדה לה טכנה איומה. התנתחות כזאת היסלה בשערו את מדינת הצלבנים, כששליט אחד, צלאח אדין, השתלט על המרחב. אולם ייתכן מאד שיש כבוז המדינה ללכד טביבה כוחות רבים בבלי המדינות, אם הצליח לבש מטרה בירור: איתוד מרטיב, בעל משטר תברתי מתקדם, שיתאם את שאינווח העמים והמדינות. בהעדר מטרה מוצהרת כזאת עלולה המדינה לאתר את הורכבה, לעמוד בפני התפתחות ששוב לא תוכל להשפיע עליה.

תון ?! אמר בגאווה, "לא הרשה רצח ילדים... הוא נסתייע בעיתונאי צרפתי ששטה באותה מסבאה, שהתקרב והסביר: "צדקת. עד היום אני זוכר את 25 לדצמבר 1933. ליל המר... הייתי עד לצייד שערכו אנשים על חברים על שהעז לרצוח תינוק... ועורכי הצייד הזה

כאשר סירבה הממשלה להכיר בהחלטת הקגוטלה האחרונה לאשר את סרטסה כראש השבט, יצרה מצב מסוכן, כיוון שהמועמד לראשות השבט מתאים ומוכשר לתפקידו. התוצאה: רגשות מרירות ואי-אמון מצד השבטים הרואים כי ראשות השבט הוקרבה

כפומבי בכינוסי מחאה ומקדיש הרבה זמן למשא ומתן עם אישים בעלי השפעה, הוא נוהג בוהיות, אינו מרבה להתערב בענייני הבאמאנגואטו, בהתאם להוראות הממשלה הבריטית.

אפריקה תגורת חלום. 1100 לירות

סרטסה חמה היה סטודנט למשפטים ב' לונדון. מלבד זאת היה ראש שבט כושי, הבאמאנגואטו, החונה בבצ'ואנלנד (הנמצאת צפונית לאפריקה הדרומית) והמונה כמה רבי בות (לפי אומדן מקטין: 20 אלף, לפי אומדן מגזים: 80 אלף) לבנה ונוצריה, רות, לאשה, נערה אנגלית, עלה על עמודיהם הראשונים של העיתונים, הפך דמות בינלאומית.

דניאל מלאך, ראש ממשלת דרום אפריקה הדרוש את הפרדת הכושים ובידודם, הרים זעקה, תבע את מניעת החזרתו של סרטסה לשבטו. הוא חשש מהרושם שאשת ראש שבט לבנה תעשה על הילידים שהוא מדכאם. לפתע נמצא לו עוזר: דודו של סרטסה, העוזר טשקדי, ששלט משך 23 שנים על בני הבאמאנגואטו, מאז מותו של אביסרטסה, אף הוא סרב להכיר בנישואי בן-אחיו, ראש השבט החוקי, לאשה הלבנה.

הממשלה הבריטית הטילה על משרד המר שבות לפתור את הסכך. הפתרון: סרטסה הוגלה מארצו, לא הורשה להתיישב בה. אולם נתיניו מרדו בודו טשקדי, תבעו את סילוקו, בקישו את החזרתו של סרטסה. ה' תוצאה: גם הדוד, טשקדי, גלה מארצו, יושב כיום, כבן-אחיו, בלונדון.

"אני אוהבת את החום." מאחורי דלת צבועה ירוק הדחוסה בין מחסן מנועים לדוכן עיתונים גרה משפחת חמה בת שלוש הנפשות - רות, סרטסה, והתינוקת ג'קלין. חיה של רות חמה היו נוחים יותר בסרו' בה, בירת ארצו של בעלה. שם גרה בבית נאה, נסתייעה בחמשה משרתים. בלונדון היא גרה בבית מרהט, קטן ושכור, נעזרת בעז' זרת בית אחת.

סרטסה מוביל את אורחיו דרך הפרוודור הצר לחצר האורחים, שאינו מלכותי כלל: שלוש כורסות, שלוחן, ארבעה סאווט, ארון ספרים. על הכוננית שרון ומספר מאפרות. ההוכחה היחידה לכך כי ראש שבט אפרי-קאי גר בבית היא תמונת אבי וסב סרטסה, המפורסם כחמה השני, גדול שליטי אפריקה. אך ימיה של רות מלאים בעיסוקיה עם התינוקת הגדולה במהירות והגאה בדיוקנה החום ושערותיה החום-מקורזלות. היא חיה בשתי עגלות ילדים. אחת מהן עומדת, דרך קבע, על הגג ומאפשרת שינת בוקה, באייר הצה, לגיקי הקטנה. הייתי מאד רוצה שתהיה לנו גינה, אומרת רות "אני מתגעגעת לאפ' ריקה ולחיים החפשיים. אני אוהבת את החום."

ארוחת הבוקר מתרכזת סביב התינוקת. רות וסרטסה מסתפקים בקפה אך גיקי מתגברת

רות, גיקי וסרטסה חמה מלבד בית ומכונית, אשה לבנה

לא היו אנשי המשטרה, הם היו אנשי העולם התחרון!" המבוקש סחב אשה. אותו יליה, כשעה אחת עשרה, נכנס אדם אחד לבאר קטן שברחוב פונטיין, כשהוא מחפש את עקבותיו של חבר למקצוע. זה היה סידור חשבון באגלי למדי. החבר המבוקש סחב את האשה של המבקש. הוא מצא אותו. גונבי-הלכות ניצב ליד הבאר, ששה מכוסו. רק ראה אותו הנכנס, שלף את אקדוחו וירה. הכדור לא פגע במ' בוקש, אך חזר לרקתו של ילדו בן השלוש שעמד ליד אביו, שהרכין את עצמו לנשקו, והרג אותו במקום.

דומייה כבודה ירדה על העולם התחתון של מונטמארטר. דממה זו נמשכה כשעה. אחר כך הופסקו כל העיסוקים. למרות ליל המולד, יליה בו פורחים העסקים ברובע, נשתתק הכל. זירי הבארים, הבקנות, הצריפים, המ' כנאות הסתומים, המלונות החשוכים והמפוק' פקים החלו יוצאים, משתרכים לאורך הקירות ומתפוררים ברחובות הצרים. היה זה שאון אדיר של סוליות על פני מרצפות הרחוב, לחש עצום של פיות, של מלה אחת שנמסרה מפה לאוזן: "סטיפאני, הרוצח, נידון למוות."

משך פחות משעה פסק העולם התחתון את פסק דין המוות על רוצח הילדים ומאיש לאיש עברה ההולאה: "מי שיגלה עקבותיו יקבל פרס. העצירו הלאה, חברים!" ראש אדם מת. השמועה עשתה לה כנפיים. כל מונטמארטר השקיפה מבעד לחלון נו. הדבר הגיע גם לאזני משטרת הרובע וזו החלה זזה, שואלת את עצמה אם אין מחוברה להסדיר את משפט הצדק, אבל העולם התח' תון שיגר קריאה למשטרה: "אל תונוו! אל תתעברו!"

המשטרה לא התערבה. היא הבינה כי יהיה זה מיותר ובלתי יעיל וכי משפט הצדק יבוצע. סטיפאני ידע כי גבע פרס עבור ראשו. הוא ידע, כי אין לו מנוס. הוא נשא על כתפיו ראש של אדם מת. הוא ניסה, אף על פי כן, פנה אל נאמניו. הם הפכו לו גבם ולא דיברו. פנה על הקורסיקאים, עמיתיו מן האל, מן הכפר. הם סרו ממנו מבלי לומר מלה. הוא הבין כי אין איש עמו. הוא פגע בחוק היחיד הקיים בשטח שמחוץ לחוק.

הוא חזר לבית מלוונו, הדל להסתרה, המשיך לחיות כשם שחי תחילה, יצא הרחובה, סר למסעדה, נכנס לחנות הטבק, שב לבית המלון ושכב לישון. כך חיכה לביצוע פסק הדין. חיכה, כי ידע שיבוא.

הנוהג בעולם זה הוא שאין להסתגר בחדר ויש להשאיר תמיד את הדלת פתוחה למחצה, בלתי נעולה על מנעול. כך עשה גם סטיפאני. אבל שופטיו הותירו לו את היליה. הוא נרצח ברחוב, שלושה ימים לאחר מכן, בקרבת מקום לבאר שברחוב פונטיין, בו נרצח הילד בן השלוש. ואו נתיקמה הלוויית הילד הנרצח: ארבעה עגלות עמוסות פרחים נסעו אחרי ארונו וגדולי העולם התחתון צעדו בקצב אבליים, לבושי שחורים, כשמאחוריהם צבא נתיניהם ואורחיהם.

לגונחות הפוליטית, הויהור למלאן הדרום-אפ' ריקאי, מתעב הכושים. כך יצא שטשקדי, שהצטיין בקידום שבטו ופיתוחו הכלכלי והתרבותי בימי היותו עוזר, ובן-אחיו סרטסה שהיה יכול למלא את תפי' קידו בייעילות רבה, הודחו שכסם, הגילו לאנגליה ומתגעגעים לביהם שנמסר לשלטון בריטי ישיר, הדולג בכך, על ראש השבט המתחנך בין השליט הזר לעמו.

צרפת

"הרוצח נידון למוות"

תעלת לאמנש מפרידה בין אנגליה לצרפת. זוהי הפרדה גיאוגרפית והיא הצילה לא פעם את האנגלים מפלישה, כותב סופר העולם הזה בפאריס, גבריאל דנון. אבל בין אנגליה לצר' פת קיימת הפרדה הרבה יותר עמוקה ורחבה מאשר התעלה המפורסמת. זוהי הפרדה שב' מנטליות, שבהשקפת עולם ובאורחי חיים. באנגליה למשל, שלטת ממשלה שמאלית והמלך נוסע במרכבה רתומה לששה סוסי מוויאזן. בצרפת אין מלך, בצרפת יש נשיא, שהוא חבר המפלגה הסוציאליסטית, ואילו במדינה שלטת ממשלה ימנית. אם באנגליה זרקו את אוסקר ווילד לבור כלא, הרי בצרפת מרימים על נס ומעריצים את ז'אן קוקטו. באנגליה מוסדרת התנועה של המכוניות לצד שמאל, בצרפת לצד ימין. הסמל של אנגליה הוא אריה הדומה לפעמים לבלודג, הממל של צרפת הוא תרנגול, המוקף תמיד בתרנגו' לות.

למשטרה אין דאגות. אבל מדהים הדבר כיצד הזדהו שתי המדינות בצמאון לדם טרי וצעיר. כך ארע שבמשך שבוע ימים, בין שבת אחת לשניה, ועל שטח המשתרע בין שתי הערים הרחוקות זו מזו 125 ק"מ בלבד, נרצחו שתי נערות רכות: כריסטיאן ביטשר בת שמונה וברנדה גודארד בת שש. הילדות נחטפו, נאנסו ונרצחו. סקוטלנד יארד פתח בחקירה אך הרוצחים עדיין מתהלכים בני חורין.

המגפה עברה לצרפת ובמשך שבועיים נחי טפו כמה ילדים, אך כולם, מלבד אחד, הוחזרו על ידי שוחרי הדם הצעיר, שכליותיהם ייסרו אותם ברגע האחרון, כטרם יפיקו את זממם. אבל יאן ביסטיס קלמנט, בן השלוש וחצי, לא הוחזר. הגופה הקטנה גלתה במבואות אחד הבתים שבפסג' קראשר. גם כאן לא הצליחה המשטרה לגלות את הרוצח. רוגוה וזעם אחזו את הציבור באנגליה ובצרפת לנוכח רצח התינוקות.

אפילו העולם התחתון של פאריס הביע את מחתו. אמר טוטו, אחד מבחורי ההפקר הידועים, לגבריאל דנון: "המשטרה והמשטר מספלים בנו. דאגות אחרות אין להם כנראה... כמים משכרים, מטבע מזויף, טרנסקציות מפוקפקות, זונות בלתי מוגדרות... מכסים, שמנוקרת מבט של אנשי החוק, כל זה אינו חוקי ביותר... אבל בינתיים רוצחים את היל' דים של המדינה. אתה יודע מה פירוש היל' דים? זהו העתיד של כולנו, אנשי כל העור' למות ואפילו התחתון..." הוא שפך כוסית לגרונו: "העולם התח'

כעבור חמש שנים. שעה שסרטסה ורות משחקים עם גיקי האוהבת את שלושת דוביה ואת רעשנה, הם חושבים על ארצם ורובבות נתיניהם, על עושרם הרב, ערדי בקר הנרעים על-ידי בני השבט ומיוצאים לאירופה לשחיטה.

מלבד בית ומכונית הדורה סיפקה הממשלה הבריטית גם הענקת שנתיית של 1100 לירות למשפחת חמה, המאפשרת לה לחיות ברחבות יחסית.

"אני חולם על היום בו אחזור לסרטסה," אומר סרטסה, "ואני ממשיך במלחמתי לשכ' נע את הממשלה הבריטית ואת דעת הקהל בצדקת תביעת עמי לשיבתי." אולם התשובה היחידה: הבטחת הממשלה לדון בדבר כעבור חמש שנים.

בינתיים לא נטש גם הדוד הגולה, טשקדי, את המערכה, מסביר את עמדתו לציבור ה' בריטי בעזרת מכתבים לעיתונות, ראינות לעיתונאים ושאליותו בפרלמנט: מעולם לא טען לכס ראש השבט ואילו היתה זאת סיבת ההגליה הכפולה ברור, לדעתו, כי היה צריך להגלות אותו, להשאיר את בן אחיו. כי טשקדי רק הביע את דעתו (ולפי דבריי, גם זאת של רוב זקני השבט האחראים) כי גישואיו של סרטסה לבנה הם בניגוד למסורת השבטית. התוצאה: השפחה יריבה למשפחת חמה השולטת, נטלה את סרטסה תחת כנפיה, מייצגת, כביכול, אתה, אך מערערת, למעשה, את עמדתו וגורמת למהומות דמים.

גם החלטתם האחרונה לא לכנס את נכבדי השבט בקגוטלה (כינוס העם) נתקבלה בסתר, ליד מדורה לילית, שלא בנוכחות נציגי המושל הבריטי.

למרות שטשקדי, ששלט כעוצר בלבד וויתר על כל זכויותיו לכס ראש השבט, לא נודע הדבר לעמו, שאינו יודע כמו כן על חשש ממשלת בריטניה ששיבתם של בני חמה כאזרחים פשוטים תעורר מהומות.

כותב טשקדי: "שמחתי לקראת הקגוטלה, בכך נתינה לי ההזדמנות הראשונה, מאז גלותי, לומר את שלי בפומבי בפני בני עמי ולפור את כל אי-ההבנות. אני עדיין מחכה להזדמנות זאת, או כלום חושבת הממשלה

טשקדי חמה ועתונאי בריטי ליד מדורה לילית, החלטה חשאית

כי כל ראש שבט מתפטר צריך לגלות מאר' צו?" הקהל הבריטי, הער לבטיות מושבותיו ה' הולכות ומצטמצמות, נוטל חלק רב בהיכנות על בעייתם של סרטסה וטשקדי, מביע דעות חיוביות ושליליות. אולם הדעה המקובלת היא: בני הבאמאנגואטו רוצים בשיבתו של סרטסה בכל מחיר, אפילו יותר על כס ראש השבט.

על דיסה, ביצה, קותלי חזיר, לחם וחמאה. אחר שסרטסה בן השלושים יוצא למכללה, להמשך בלימודי המשפטים שלו, נשארת רות עם עוזרתה, יוצאת לערוך קניות. אחר הצה' רים היא מתיילת עם התינוקת בגן, שוב אינה נתקלת במבטי סקינים, שהתרגלו כבר למש' פחת חמה. שנת גלות בלונדון ריככה את מרירות ראש השבט ואשתו. למרות שהוא עדיין מופיע

חקלאות

הפכת ההפריה המלאכותית

כשרון האדם להעביר זרע לחם בהרבה בעזרת היד או אמצעים מכאניים אינו חדש. לפי המסורת, שהיא כנראה, אגדה בלבד, השתמשו הערבים בשיטה זאת להפריית סור סותיהם האצילות. אולם הנסיונות הוודאיים הראשונים בוצעו בכלכות על ידי המלומד האיטלקי לאורו סלנצאני ב-1780. אולם שר מוש נפוץ בהפרייה מלאכותית נתפשט רק לאחרונה.

ב-1899 השתמש הרוסי איבנוב הראשונה בהפרייה מלאכותית וכבר לפני מלחמת העיר למ הראשונה נסתיע 450 עוזרים. אך רק אחר המהפכה הופעלה ההפרייה המלאכותית במלוא תנופתה, הוברה פירושה האמתי: הפ רדת הזרע ממקורות גיאוגרפית - קל יותר להוביל זרע מאשר בהמה. ברוסיה של שנות ה-20 בא המסוס לעזרת האדם, וטייסיס סובייטים העבירו זורות בקר וצאן במטוסייהם. בשנות ה-30 הגיע מספר הבקר שהופרה מלאכותית לאלפים, הצאן - למיליונים.

רק לפני כמה שנים נתקבלה השיטה מחוץ לברית המועצות. באנגליה, למשל, בה מרוכז המקנה בשלוש מאות אלף משקים, בעלי עדרים ממוצעים של 15 ראש, רבים קשיני של האכר הזעיר: רכישת פר משובה, הונתו והקמת פרייה עבורו הם למעלה מאמצעיו. יתר על כן, גם לוא היה הדבר ביכולתו היר מתבונן חלק ניכר מזרע הפר, היכול להפי רות 50-60 פרוו לשנה (פי ארבע מגודל העדר הממוצע). הדרך האחרת הפתוחה לפני האיכר, שאילת פר, מצמצמת את בחירת הפר ועולה להביא תחלואה על מקנהו. שוב בולט יתרון ההפרייה המלאכותית: בחלק התפקודי של פר משובה יכול להגיע לאיכר הזעיר במחיר זול.

תשע שנים אחרי פתיחת המרכז הראשון קיימים באנגליה 39 תחנות המככות את רוב שטח המדינה והשנה יהיו, כנראה, כרבע מכל שגרי הבהמות בני הפרייה מלאכותית. כל זה בוצע ללא תעמולה ופרסומת, על ידי אנשי מעבדות ומשרדים שקטים העובדים בעזרת חוטי טלפון ומכונות מובילות זרעים.

הפר המעופף בעמק. כל חקלאי יכול להרות את פרתו על ידי פר מעולה, שנבדק ונבחן, ושפאשר להזמינו על ידי טלפון, תמיר רת לירה ורבע לכל היותר (הוצאות החזקת פר במשק: לירה לשבוע).

היתרון הגדול: חלוקת עבודה. יתרון נוסף: חסכון. בהודוונות מפליט הפר 50, 70 ו-100 פעמים יותר זרע מהדרוש להפרייה ומביא לבזבוז חומר גלם יקר-ערך, דבר הנמנע על ידי ההפרייה המלאכותית המנצלת הפלטה אחת להרבה עשרות מנות. כיום משרת כר אחד כ-700 פרות לשנה, פי עשר מיכולתו הגופנית בהזדוונות שיריה. מהפלטה אחת יור ליד הפר, בעזרת הפרייה המלאכותית, יורר עגלים ועגלות מאשר, בהזדוונות ישירה, בכל ימי חייו.

ההפרייה המלאכותית מביאה לשיעור הריון גות הודמה לזה הבא מהזדוונות ישירות ומשתמשים בה להפריית בקר, צאן ועופות. מטוסים מובילים זרע מעבר לגבולות והעגל הבינלאומי הראשון נולד ב-1937 כאשר פרט אסקס אנגלית הופרה הזרע מוטס של פר הולנדי. לאחרונה זווהנה פרה שוויצית, מלאכר תית, עם פר אנגלי אחר שזרעו הוזמן טלפון נית בצהרי יום ההפרייה. צדקו, אם כן, חקלאי עמק בית שאן היש ראלי המכנים את הפר הגזעי המשובה שזרעו

מפרה, בעזרת מזרק, את רוב הפרות שבמשק העמק, "הפר העופף".

ביולוגיה חיי נצח לזרע האדם

טכניקת ההקפאה המהירה של האי זרעים, המאפשרת את שימורם לרקופה בלתי מוגבלת, שפותחה על ידי מכון הכחקר הרפואי הבריטי הלאומי, גרמה לכהפכה גמורה במור שגי הזמן. למרות שלעת עתה היא טובה לזרע הובר בלבד, תותאם השיטה גם לביצית הנקבה. אדם החי ב-1951 ואשה שתחיה ב-2051 יזווגו ב-2151 על מנת להוליד ילד.

כאשר תא הזרע מונח בתוך גליסרול (אחד החמרים הנגד-מקפיאים, בו משרמשים בעלי מכונות) יורדת הטמפרטורה לשבעים מעלות צלזיוס והתאים מקפצים חיים ככמצבם המ קורי. עם הקפאתם מואטת תנועתם, הם מת גבשים ואינם נהרסים. כעשרה אחוזים של התאים החלשים, נפגעים ומושמדים.

אמר ד"ר פרקס, מנהל המחקר: "כאשר האדם יבין את חשיבות הגילוי לגביו, תקום צעקה גדולה... למחקר זה אינעזימויות רבות, בצד תועלתו".

הוויכוח בדבר מניעה הריון והפרייה מלאכותית לא יישמע כלל כאשר ידובר על האפי שרות של חיי נצח לזרע האדם. בעזרת

המלים האמיתיות במרכאות

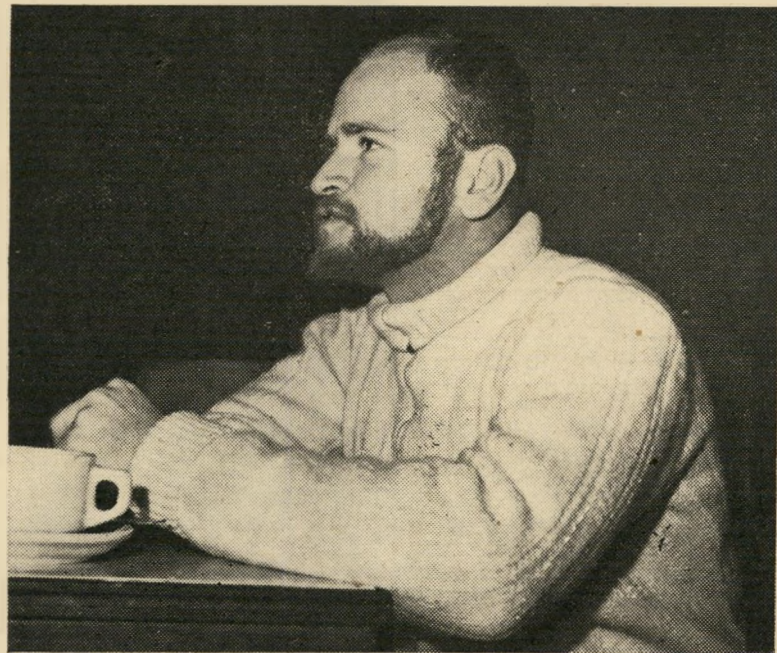
חופשה ללא תשלום (108 ע') - דידי (ידידיה מנוסי) - ציורים ניני אנאלי - הוצאת חבר הקבוצות (700 79).

במלחמה הכל הוא מקרה. אותו כדור יכול לקדוח חור באויר, ויכול הוא גם לנקוב אתה הגולגולת. הדבר תלוי בתנועת אויר זעירה, בתנועה מקרית של הראש, בתנוזה בלתי מורגשת של האצבע. ההבדל הוא חיים ומות.

לא פחות מקרית הפרסומת. יחידה מסוימת זוכה לשם - הפרסומת נדבכת בה. אין לכך כל סיבה הגיונית - היחידות המפורי סמות ביותר לא עשו יותר, לא הקריבו יותר, מאשר יחידות אחרות שהקהל לא שמע על אודותן מעולם, שלא זכו לכל שם, שנכנסו לתקנים כ"פלוגה ג" או "פלוגה א" - בני בלי שם.

בהיות הדיום והנגב נדבקה הפרסומת בעיי קר בשתי פלוגות - פלוגת שוקלי משמון וחיות הנגב. שתיהן היו יחידות טובות, הצי טיינו ברוח מיוחדת משלהן ושתיהן לא נב דלו - לטובה או לרעה - מעשרות פלוגות אחרות.

אנשי צל"ר צללו. בחיות הנגב שרת מ"מ עזר זקן, שהיה או בן 20, ילדי קבוצת גבע. כאשר שאר החברים עטרוי הזקן הלכו הביתה, לגמו כוסות קפה אינסופיות בציוד

ידידיה "ידידי" מנוסי אלוהים עמד דום

באטים אינסופיים, רטנו, נזכרו לעתים בימים עברו באותה תערוכת של גענועים סתומים ואכזבה צינית מיוחדת לחילי הקרבי המ שחרר בשנת 1951, ישב ידידי בבית-הקפה (לרוב עטרה, ירושלים), למד ספרות באוני ברטיסה העברית ורשם חרוזים. התוצאה היא חלופה ללא תשלום. ספר קטן שיחזיר אלפי חיילים קרביים אל העבר.

אין ידידי מצטיין בפאתוס העמוק של חיים גורי, חברו לחטיבה, שזכה בפי ידידי בכי נוי "אבירי היגון הקודר" על שום קינתו המתמדת על העבר שחלף. אין הוא מצטיין גם בסגנון המלוטש של מייזד שיף, חברו

שיטה זאת אפשר גם לדלג על תהליכי הבחי רה הטבעיים של תורשה לפי דורות. כפי שנאמר פעם, בשעת פיתוח ההפרייה המלא כותית, היה לגני יכול להיות אב לכל ילדי נשות ברית המועצות.

אך מה יהיה על חוקי הירושה? מה יע שה עורר-דין כאשר איש ואשה יאחסנו את זרעיהם בבית קינור וילדו הרבה שנים אחר מותם? אם בבית הנכאת הביולוגי הלאומי יאוחסנו זרעיהם החיים של אנשי שם ולשן מוש בשעת הצורך? אין איש מדע המוכן לתת תשובה על כך. מה שאנשי המדע כן מר כנים לומר: הדבר אפשרי.

בחברת בעלי הזקנים, בכשרונו הבלתי-ירגיל של חיים חפר, חברו לסמל הפלמ"ח, למצות הוי שלם במלים ספורות. אולם יש לו לידיי מעלות משלו: שורותיו כה אמירות עד שנדמה לקורא-החילי שהכיר בעצמו את כל הטפוסים המתוארים על ידו, שמע בעצמו את יוכוחיהם, הרגיש בעצמו את לבטיהם. הסיפורים עצמם פשוטים בתכלית הפש- טות, מאותן המעשיות שקרו עשרות פעמים בכל גודו של חיל הרגלים: ספוריה של זוהר, סמלת הדואר בנגב המנותק, המסדירה את חיי האהבה של אנשי הפלוגה באמצעות מכתבים מזויפים, עוזרת להם למות בלב קל יותר, או הסיפור הישן נושן של איש הפלמ"ח המתאהב בבת החייש, רב אתה בגלל שגאה-האהבה בין שתי היחידות, נפגש אתה לבסוף מחדש על גלי האלחוט, בעזרת ההש- גחה העליונה:

ומעל, ברכיע, ישב לו האל בחזר-המטה, הצבוע אדום; וכנס פתאום המלאך גבריאל, ועמד דום. "עמוד נוח?" אמר לו האל - ושלום ו מה קרה, גבריאל, למה באת הלום?

משעשע הסיפור של החילי הביישן שהתאהב בחיילת, לא העיז לגלות לה את אהבתו, עד שחברו הרחמן משכיב אותם, בחשכת לי לה, "בטעות", באותה מטה.

אלא הספורים עצמם חשובים פחות. החשובים הם הטיפוסים, אנשים כמו שמוליק ינשוף, האדם שנשמתו יצאה לקראית אקדת עד שיצאה בכלל ועלתה השמימה. הסיפורים אינם אלא תרוץ לתאר טיפוסים אלה, על חול- שותיהם וגדולתם, באהבה עמוקה. עם סיום הקריאה בספר לא נשאר כמעט ספק שדידי לא בדה אותם מלבו, שתאר אנשים חיים. רק פעם אחת פורצת גם מלבו של ידידי, המשעשע-בכל-מחיר, אנהה זועמת ואו הוא מביע את דעתו של האלפים שחזרו מן הקרב ומצאו כי במדינה התבצרו, בינתיים, האלפים האחרים - המשתמטים, בעלי התפקידים ה"חיוניים", אנשי צל"ל ("צריך לדעת להס- תדר") שידעו להסתדר גם הפעם, וכפו, זרד אגב, את רוחם על משטר החיים במדינה כולה. זהו סיפורו של קצין התרבות שהברד כאבה לו כשהיה צורך לחלץ מצרה חברים בטווח האש. וכשאותם חברים, פצועים ונכים, חוזרים הביתה - הראשון הבא לקראתם הוא אותו גיבור, כשהוא "איש חשוב וקר בע..."

אלא שדידי תפס את עצמו מיד, מתנצל, חוזר אל הצחוק. הוא לא רצה להביע שום דעות (דבר הקשה לבן קבוצה מפא"יית), רק רצה לחדש זכרונות.

ליקוי חשוב אחד בספר: העריכה הטפ שית, ששמה במרכאות את כל המלים והי- בטויים השייכים למילונו של החייל (אף כי ידידי נוהר באופן קפדני מאותם מלים ובטויים שהיו מנת-ברזל לחבריו, אך שהספרות העב- רית טרם מצאה עון לקלטם בדפוס). התר- צאה היא אבדן חלק חשוב של אותה רוח מקורית, שהיא יסוד הספר כולו.

לעומת זאת זכה הספר לתוספת המחפה על כל לקוייו: ציוריו של ניני, איש קבוצת "החושלים" ליד ראש פינה, בן 25, אב לשני ילדים. ניני לא למד מעולם לצייר, גם לא היה חייל בחטיבה. במקרה הזדמן לנגב, התרשם. ציוריו מתחרים באמתיותם עם צייר רותיו וע יוסף שטרן (בגיוס מלא) - קיום דקים, מעטים, המעלים בבטחון את דמויותי- הם של אותם חובשי כובעי-הגרבי, חברות השויצרים גדוליהפה ופרועי-המדים שהיו יכולים להיות כה מגוחכים - גולא הוציא, דרך אגב, מן הבוק את העגלה של הישוב והקימו, כלאחר יד, את מדינת ישראל.

מפרה עקרונות

הרחוק, סיפר על חיותיו. בין השאר פגש דיואי, בעל חתת הפרוח, באיכר הודוסיני בעל עדר פרות קטן. "האם חלבן רב?" שאל המושל. "לא", הסביר האיכר, "הן אינן נותות חלב כלל. אם כן, תמה דיואי, לשב מה אתה מחזיק בהן?" "זה פשוט", סיכם ההודוסיני, "בגלל הזבל. הוא מצויין עבור עצי הפרי".

כאשר ג'ורג' בורשה, מי שהיה רמטכ"ל ושר החוץ, התפטר ממשרת שר הבטחון האמריקאי, היה יכול לשוב לעיסוקיו החביבים: שיט, רכיבה, קולנוע וטילים עם אשתו (בתוספת שלוש שעות קריאת ספרים, מלוח מוסיקת ריקודים, מדי לילה).

בשהות רוויט אייזנהואר בכינוס מפגש די האמנה האסלטנטית באוטבה, קנדה, חזר למנהגו החביב עליו, הכין לאשתו ולעצמו ארוחת צהרים ממאכלים שבהכנתם הוא מצטיין: סלט פטוחים ומרק ירקות. את האוהב נות רכש בבית אמא, כשהתאמן בה פעמים רבות ככל אחד מששת בני אייזנהואר חסרי האחיות.

עם השתק פולמוס דוגלם מקיארטרור בארצות-הברית חזרו חבריו לפיקוד בימי מלחמת העולם הראשונה, סיפרו בשבתו: כגני חל הצעיר בצבא ארצות-הברית הורעל פעם אחת באדים מרעילים, נפצע פעמיים, וזה ב-13 אותות הצטיינות עבור "אומץ לב מיו" חד תחת אש", הוזכר לשבח שבע פעמים נוספות. מעלה נוספת: בצאתו עם אנשיו לסיוור בעורף האויב לא נשא הגנרל רובה,

מונטג' דיוויס, שגריר סגר את הרשימה

סיף או אקדה. הוא הסתפק בשוט רכיבה. בכינוס העולמי של איגוד השירותים הח"שאים שיערך בחודש הבא ייצג ד"ר ת"ר, בן ה-54, בעל עבר עשיר הרפתקאות ורב מעשים (קצין משטרה, מפקד הגנה, בעל משרד חקירות פרטי, עורך אנציקלופדיית חלוצי היישוב ובנינו) את ישראל. מקום הכינוס: עיר הקייט מיאמי שבפלורידה, דרום ארצות הברית, והאי קובה בעל הדקלים, דובר ספרדית ומייצר הסגיארים.

היית יהודי בפריס, טובייה לפידות, בן 25 ובעל מלאכה מצטיין, החליט לתפור חלי"פה, מתנה לנשיא ארצות-הברית, הארי טרומן, כתודה על סיוע מרשל לצרפת.

החודש יצא להשינגטון, ימדד את החליפה שהכינה בהתאם למידות שסופקו לו על-ידי שגרירות ארצות-הברית בצרפת.

נציגי הערבים בוועידת הפיוס הנערכת בי פריס תמחו לאות את נספחו של ציר יש-ראל, מוריס פישר. ההסבר לתמהונם: הנספח, אמיל נג'אר, היה עד לפני שנים מספר יועצו של פארליק, מלך מצרים.

טובייה ארזי, נספחו של אליהו ששון, ציר ישראל באנקרה, היכה את עברול רח"מ עזאם באשא, מוכיר הליגה הערבית, במלחמת הפרסומת. אחר שצאם תרם אלפים לירות לבדק מסגרי קושטא, גייס ארזי עשרת אלפים לירות מעשר חברות יצוא יש-ראליות, תרמן לעזרת הפליטים התורכיים מבולגריה.

בחלק סדרן הכנסת, בשם המוכירות, עפריי-נות חדשים לחיכי הכנסת השנייה, נתקבל בחיך של תודה, אחת שלא חייבה: אסתר רזיאל-נאיר, כחיתת חירות. העפרונות היו תוצרת גרמנית, נאספו חיש, הוחזרו למוכרות.

הנרי קייזר, מייצר האוטומובילים, הביע את דעתו כי הגיעה השעה של מכונית קלה יותר, עשויה מתכות קלות, עץ וחומר פלאסטיק: "אני רוגז כשאני רואה מכונית השוקלת 1500 קילוגרם נושאת אדם השוקל 75".

יופי מיני, מסתורין רוחני

למרות נסיעתו של שר החוץ משה שרת, לארצות הברית, לפתיחת השלב השני במסע גיוס הכספים למלוח העצמאות, לא הסתפקו אנשי הפרסומת בכך. השבוע גייסו כח נוסף: שחקן הקולנוע היהודי אדוורד ג'י. ריי בינסון, שיופיע בשידור טלביזיה, ערב ראש השנה, כעולה תימני, יתבע את רכישת אגרות המלוח.

פרשן רדיו אמריקאי מצא הסבר מתאים לדרישת רייטה היוורט מעלי האן. הסביר הפרשן את תביעתה לשלושה מיליון דולר עבור תהת יאסמין: "ריטה רוצה את הדברים הטובים ביותר בעולם עבור יאסמין, כולל אמא עשירה".

אל אנשי ציבור, מדינה ורוח בשבעים ארצי, שחתמו אגרת ברכה כתובה על קלפי, ליום הולדתו השבעים של מפקי הסרטים ספיל דהימיל הצטרף השבוע שגריר ארצות-הברית בישראל, מונטג' דיוויס, שסגר בכך את רשימת המבכרים.

מפקי הוליוודי אחר, דארלי ז'אנסיק, הצטרף על כך שעיתונאים הכתירוהו כמלך המשחקים באירופה, הכחיש את הסיפור כאילו הרויח כסף במשחק עם פארליק המצרי, הסביר כי הוא משחק בזעיר-אופן בהשוואה לאנשים אחרים. אך אותו ערב החל את משחקו בקאסינו כשעל שולחנו נעמרים כחמש אלפים לירות.

בגבור תלונות אנשי העיתונות על החרמת סרטי הצלמים שצילמו את פארליק, שסיים השבוע את ירח הדבש שלו, נאלץ להגן על עצמו, יצא בתשובה מניחה את הדעת: "מה יש לכם להתאונן? הרי אני לוקח מכם סרט משומש ונותן במקומו סרט חדש".

תופי התעמולה בהוליווד החלו משמיעים קולות ראשוניים לקראת הופעתה הקרובה, הראשונה מזה שמונה שנים, של גרטה גרבו על הבד. התריעה הידיעה לעיתונות, בתארה את כני גרבו: "פניה של השחקנית מביעים יופי מיני מעורב במסתורין רוחני". בהסתים הבכירה הפומבית של הפצי הרי לאמאר (הנולד הזה 717) נתגלה מקום מחבוא של תשטיטה: זרבוית קנקן קפה.

אדיזבט זייזור, השוהה בלונדון להסרת אייבונה הרבתה לסיירי במועדוני לילה, לקחת חלק בנשפיות החברה הנכונה, כשהיא מלווה, לרוב, על-ידי לינדה (במת האיימים) וילדינה. באחת הנשפיות רקרה עם פיליפ, דוכס אדינבורג, הכריזה: "הוא רקדן אלוהי".

כינוס ספרות אמריקאיות החליט כי אודה גרדנר חומת השער היא אחת משתים עשרה הנשים בעלות השיער היפה בעולם, הסביר אז הסיבה: שטיפת שערותיה לעתים תכור פות.

היהודי צ'רלי צ'פלין החל עוסק בסרטי טלביזיה. עבודתו הראשונה: תריסר סרטים קצרים (שיארכו חצי שעה כל אחד) המתארים את חייו הנוצרי.

הצעתה של חברת תקליטים ישראלית להקליט שמונה משירי ליאו פילד נתבטלה. הנימוק: הזמר תבע מחיר גבוה מדי, כחמש מאות לירות לתקליט.

ארנכט (למי צלצלו הפעמונים?) המינגי ויי הסביר את ערך העפרון: "בראשית עבודתי הספרותית השתמשתי במכונת כתיבה והצטרעתי שלא יכולתי לכתוב הישר לתוך מכונת הדפוס. כיום אני משתמש בעפרון. רק מתחילים מולזלים בו".

בינתיים נתפרסמו ספרי זכרונות נוספים על ברנרד שאן, סיפרו על עבודתו המ'אומצת משך תשע שנות כתיבתו הראשונות. הוא התרגל לכתוב חמשה עמודים ליום, בין שהיה במצב רוח מתאים ובין שלא היה. אך אם מקץ חמשה עמודים היה באמצע כתיבת משפט, לא התחשב בכך, דחה את ההמשך למחרת, לחמשת העמודים הבאים.

אקדה טעון, תייל דוקרני

בביונס-אירס, בירת ארגנטינה, הופיע אר"ר לנשיא, הואן פירון. האורח: פאזי אלקואקג'י שיצא את הלבנון לסיוור בעור'לם. תוארי כבוד שזכה בהם מעל דפי העיתונות הארגנטינית: דמות אגדית, לוחם הי אסלאם, מומחה להתקפות לילה.

בהתפרסם המשך ספרי וינסטון צ'רלי צ'רלי, בהם מסוכמת מלחמת העולם השנייה, נתגלה מאורע משעשע: כאשר שר החוץ הסובייטי (עתה: סגן ראש הממשלה) ויא"ר דיסקאב מולוטוב שהה כאורח צ'רציל באנגליה, הסמין תחת כרה, ליתר בטחון, אקדח טעון, שכחו, קיבלו מידי משרתים בריטיים מגחכים שגילוהו למחרת.

תומאס דיואי, מושל ניויורק שהיה פעמיים מועמד הרפובליקאים לנשיא ארצות-הברית (ונכשל) חזר מסיוור בארצות המזרח

ישנה מתנה של תיא
הבה נשחק חבריא!
וזהו המשחקון -
הוסקה לביצאפון,
העושה בועות אויר
ושלל צבעונים מזהיר!

ביצאפון-הססיפון,
בעל פושר החלמון.

למדו אנגלית היטב
כהדרכת מורים מדופלמים מאנגליה ומארה"ב

בבית-הספר לשפות "קדימה" רח' בנייהודה 74, ת"א ביום ה', 4 באוקטובר מתחילה שנת למודים חדשה ונפתחים קורסים חדשים: א) למתחילים - ביום ג', ה' משעה 9-10 בערב (2 x שבוע); א) למתחילים ביום ג', ה' משעה 9-10 בערב (2 x שבוע); ב) למתחילים קורס אינטנסיבי משעה 4.30 - 5.30 בערב (5 x שבוע); ג) קורסים מיוחדים לתלמידי כתות ה', ו', ז', ה' של בתי ספר עממיים, בשעות 3.30 - 4.30 אחה"צ.

מספר המכתתפים בכל קורס מוגבל. פרטים והרשמה: 9' - 12 בצהריים, מ' - 8 בערב, גם לקורסים הקיימים לעברית ואנגלית (כל הדרגות).

המהדורה השניה
הופיעה זה עתה

ספר האמנות המפואר לנוער
עם הסבר סקריף מחיר 850 פרומה
תמונות 32 בצבעים
להשיג אצל מוכרי ספרים וכל סניפי פלם, חברה לפרסומים בע"מ

ט'פול להסרת השתמונות

הורידו את משקלכם המיותר ותשפרו את בריאותכם על-ידי אלקטרו-מסו' בשיטה החדשה ביותר הרחקת שערות מהפנים וכמיוחה גם מתרגלים
מכון דרמה
רח' גירג' אליוט 12, תל-אביב

העולם הזה
מנוי חו"ל

כשני לשנה החדשה, הגש לבך, הכרך או קרובך בחו"ל מנוי על העולם הזה. העתון יירטם אדיו כל שבוע, יגיע אדיו בעבור שעות מעטות. הגזיון הראשון תצרך המערכת תערדתישו שתציון מי מגיש לו את המתנה.

מנוי חצי שנתי, כולל הוצאות המשלוח בדאר-האוויר: לאמריקה: 6,250 ל"י; לאפריקה: 6,000 ל"י; לאירופה: 5,250 ל"י

מנוי חצי שנתי, כולל דמי משלוח בדואר רגיל, לכל הארצות: 3,400 ל"י.

סרטים

עצם מעצמינו

המעמד הבינוני בארצות הברית אין לו, לפי הסרט עצם מעצמינו, דאגות מרובות. הרי כמה מן הברכים הגורמים לו טרדה כל-שהי בשטח החמרי? היכן להעמיד את מקלט הטלביזיה? איזו שמלה ללבוש בנשף? האם טוב עושה המיליונר של השכונה בקנותו לבתו היחידה קאדילאק מפואר? עם איזה בחור צריכה הבת השניה במשפחה (הגיל 17) להסב בנשף? אבל שאלה זו כבר חורגת מן המסגרת החמרית, נכנסת לתחום התיכנות הנפשיות העמוקות הקורעות לגורים קטנים את לבבות גבורי הסרט. בין השאר כוללות תסככות אלו התאהבות תנוקית של בת השבע-עשרה בבחור של אחותה בת ה-17 שמונה-עשרה וקנאתה של האחרונה, תגלית מחרידה, שהבת הבכירה אינה אלא אסופית. כי, כפי שמתברר, היא אבא ואמא (דונאלד קוק וג'יין ווייט) אומללים מאד לפני שמונה עשרה שנה, לכשנודע להם שאמא אינה מסוג גלת להביא ולדות לעולם. הלכו לבית יתומים ומצאו שם תינוקת חמודה אחת, ללא אב, ואם שלא רצתה בה, אמצו אותה לבתם, קראו לה ג'ייל (אן בליית). ברם, אמא ואבא לא אמרו נואש וכעבור חודשים לא רבים הצליחו למרות נואות-השחור להביא בת לעולם, ג'יין (ג'יין אוואנס) ואפילו בת נוספת. כך חיו שנים רבות, מאושרים בקרב שלוש בנותיהם. ביום תום היתה ג'ייל לבת שמונה-עשרה, תלמידה במחלקה העליונה בגימנסיה המקומית וימית חית גדולה לנשיקות עקב הרגול בלתי פוסק עם בחור צעיר בשם צ'אק (פארלי גרינג'ר). ג'יין הקטנה, שפשוט שכמתה! מדמה בנפשה שהיא גם כן מאוהבת ממנה, אף על פי שהיא רק בת שבע-עשרה, מנסה לגדול אותו מאחותה הגדולה ממנה. במריבת קנאה בין השתיים מגלה ג'יין לג'ייל שהיא אסופית. טרגדיה.

ג'ייל מבקשת לראות את אמה האמתית. זאת אפשר לסדר? אומרת האם החורגת ווייט בהבנה רבה, מרמזה את הטלפון, קובעת בפניה עם האם האמתית (אן דבוראק). אבל, מעשה שטנים, גברת דבוראק נשואה לאחד פועל לוגם בירה וגם רוח שאינו יודע שמץ דבר על המזומה של אשתו, ונוסף לכל הוא מין פרצוף שכזה שאין לגלות לו את הסוד, כיון שלא יבין, יקבל את הבשורה לא בסבר פנים יפות, אפשר במהלומות אגרוף, אבל האסון הגדול ביותר הוא שאמא ודבוראק אינה גרה בחוליה נאה ומסודרת ומאד בורגנית אלא בצריף עץ עלוב תחת גשר מסילת הברזל. למקום כזה, אל אנשים כאלה אין ג'ייל יכולה, כמובן, לשוב. היא נחפזת להתאושש, חוזרת אל ורועות אמא ואבא החורגים ואל צ'ק הטוב.

אימוץ תינוקות הוא חזון נפיר בארצות הברית ויש לשער שקיימות בעיות נפשיות וחברתיות מסביב לתופעה זו, אבל עצם מעצמינו מטפל בענין ברגשות שמטרתה אך לסחוט דמעות, נגנן על מיתרי הלב, לפאר את המעמד הבינוני, על חשבון מעמד הפועלים לים מאידך ומעמד העשירים מזה. אבל גם תמונה משכנעת של משפחה מן המעמד הבינוני לא הצליח הבמאי דוד מילר לתת, באשר מיתר התסריט של פ. יו. הרברט, הנתוב לפי נוסחה בדוקה: כך וכך דמעות כנגד כך וכך בדיחות. התוצאה היא עגומה ביותר.

ברם, אף את השטות הגדולה ביותר יודעת הוליבוד להגיש בצרוף משחק משובח. מרביית השחקנים משחקים כאילו האמינו בכל היוצא מפיהם. ביחוד מצוינים דבוראק, אוואנס, קוק.

סינאוואלה

ימי הביניים משמו רקע למספר סרטים מצוינים, שאחד מהם, לפחות, שיחיו השטן, למרסל קארני, הוא אחת היצירות הגדולות של הקולנוע-הערפתי. גם סינאוואלה הוא מעשה ידי במאי צרפתי, קריסטיאן ז'אק, גם הוא, כמו בשיחיו השטן, משתמש בראש של ימי הביניים, ואף על פי שאינו עשוי באותה עדינה המציינת את עבודתו של קארני, נהפוך לעתים הוא עמוס רומאנטיקה כבדה לעייפה — הוא אחד הסרטים המעניינים ביותר של השנה.

האגדה מספרת על סינאוואלה, בת צעופים יפהפיה, חמת מוג, שולפת סכינים, אמיצת לב, על האציל ארלנד, המשתעמם בסירתו הגדולה. כאשר שני אלה נפגשים, הם נשאים בנוסח הצעופים, וארלנד נוטש את סירתו, הולך עם סינאוואלה. אבל אנשי השבט מפריידים בנייהם, ארלנד נלקח בחזרה אל הסירה והוא חולה אנוש. סינאוואלה בטוחה שהוא מת, אבל אינה חדלה מאהוב אותו. כאשר נולד לה בנו של האציל, בזים לה כל אנשי

השבט, מנדים אותה. כעבור עשר שנים נפגשים ארלנד וסינאוואלה שוב. זהו פגישתם האחרונה.

הסרט, שצולם בשבדיה, הצליח, בראש ובראשונה, לקלוט את אירת ימי הביניים. הטריות, התלבשות, המוסיקה, כל אלה משרים על הצופה אווירה שאינה מצויה בקולנוע של הזמן האחרון. גם השחקנים, ובראשם ויוקה לינדפורס, בתפקיד סינאוואלה וכן קריסטיאן ז'אק, רומני ברנט, מארי אלן דאסטה, עולה בידם לגלם דמויות משכנעות, אחוות אמונות טכלות, פחדים של תקופת האופל. השיח, יל פייר וורי, גם כן עולה בהרבה על הרגיל בסרטים. על, בידי קריסטיאן (כרמן) ז'אק לגלם במיוחד כנה תמונות ברוב כוח: מגפה פורצת בארצות הצפון והאגדה מספרת שמבשר אותה ילד אליגיני. והנה, בוקר אחד מופיע ילד, בנו של ארלנד וסינאוואלה, באחד הכפרים, הולך לתומו אל הארמון. הכל ממז'רים להמלט מפניו, בכלי דעת לאן. פחות חזקה תמונת הסיום, הנמיטכת יתר על המידה, פוגמת במקצת בסרט יכה ורב רושם.

אחר הנשמה, אכזבה, ויוקה לינדפורס, בתו של סגן-אלוף בצבא השבדי שהוא גם סופר, היתה בת שבע עשרה, כאשר החליטה להיות שחקנית. היא נכנסה לבית הספר הדרתי מתי בשטוקהולם, ובכתיבת הסיום הראה על ידי במאי-סרטים שהציע לה תפקיד. הסיום לא היה מוצלח ביותר, אבל ויוקה נשאה מיד חן מלפני הקהל השבדי שראה בה ממלכת את מקום לאינגריד ברגמאן. לאחר שהופיעה במספר סרטים שבדיים נוספים, ראו בהוליבוד את סרטה בחדר ההמתנה של מלאך המות, החלו להציף אותו בהצעות הסרטה. לינדפורס, שהיתה כבר כוכב מס' 1 במולדתה, נשואה לעורך דין ידוע ואם לשני ילדים, הססה ומן ממושך, לבסוף נכנעה לגשם המבטי רקים שירד על ביתה. שהייתה בהוליבוד היתה אכזבה גדולה, אם לא ליוקה עצמה, הרי לאלה שיכלו להשוות את עבודתה בשבדיה עם סרטיה האמריקאיים הגרוועים. עתה נטשה את הוליבוד כמעט לחלוטין, הופיעה בעת האחרונה בסרטים אירופיים, בהם ארבעה בגי'פ.

שירת החלבן

בהוליבוד כמעט הכל מופק לפי מתכונת. יש סרטים "היסטוריים", יש "מוסיקליים צב" עונניים" המיועדים לקהל העולמי, סרטים יקרים החייבים למשוך אליהם מיליוני צופים בכל העולם בכדי לכסות את הוצאות התפוקה, יש "מוסיקליים זולים" בשחור-לבן, ללא אלפי משתתפים, רקודים מסובכים, תלבושות פאר. אלה הם סרטים הטובים לקהל האמריקאי הקרנטי; חברת יוניברסאל מתמחה בסוג זה של ששוע, ושירת החלבן הוא אחד מן הסידרה. אכן, הסרט עשוי לפי הטעם הפשוט ביותר והוא טוב להיות מוצג אי שם בכפר אמריקאי כתוספת לסרט העיקרי בתכנית.

דונאלד אוקונר הוא בנו של בעל מחלבה גדולה. כתוצאה משרות בצבא לקה אוקונר במקצת בשכלו והוא מקרקר כבדו מפעם

סינאוואלה: האם והבן

אבא לא היה צועני

לפעם, לכן מונע ממנו אביו כל עבודה. דוד נאלד המסכן אינו רואה מוצא אלא ללכת אצל ידידו הטוב ג'ימי דוראנטי, חלבן במחלבה יריבה, לקבל משרה באותו מקום. בעבודתו כמחלק חלב נתקל דונאלד במשרתות המנסקות אותו בחושבן שהוא החלבן הקודם, בפושעים ובעזרה חומת-עין ואדומת-שער, פיפר לורי. לאחר הרפתקאות, מהן מבדחות כלשהו, מסתיים הסרט באיחודן של שתי

„שדום, גברת קאלאבאש וי" סרט כזה היה יכול להיות בלתי נסבל לחלוטין אלמלא אישיותו של ג'ימי דוראנטי, ללא ספק אחת הדמויות הקומיות המצוינות ביותר על הבד. ג'ימי אוהב להשתמש במלים ארוכות ומפוצצות, אותן הוא מסרס ללא כלימה. הוא מחפש תמיד את האשה אשר תאהב אותו — ללא הצלחה של ממש. את תכנית הרדיו השבועית שלו הוא מסיים: „שלום לכם, גברותי ורבותי" — ואחר בקול רחי אהבה דוראנטי — שלום גם לך, גברת קאלאבאש, באשר את שם". מיהי גברת קאלאבאש, אין

הישועה בדמות נערה „פס, פס, שמעי ילדה! אתן לך שתי לירי טוט אמ. אמ." אמר עמנואלו ריגאטי (לונדון), כשהוא נתון בכוננת לילה צהובה יחבוש מגבעת לגינה גלאסי הקטנה והזיל עצמו בכך לתוך מערבולת צרות שמסהימת בני שואיו לאנגליקה (מיכאלי) ובעוד כמה יארעות. כי באותו רגע הופיעה כרזיסקה גלאסי, אמה של ג'ינה, המאשימה, כמיטב הדיסט

סינאוואלה: ויוקה לינדפורס

אבא היה סגן-אלוף

ריה השלטת בחובו, את עמנואל הרוק בני סיון פיתוי בתה, בת השתיים-עשרה. מיד מופיע בעלה וינציצי, נפוח הכרס, שאר השכנים, מתחילים להכותו (במטאטא), בריצים בו (ברגליים), מוסרים אותו למשטרה.

אין איש מאמין לעמנואל, שגוא שכניו לבית המשותף (המפריע להם לומר, להלך על תקרתו בקבקים, ולהעירו בבוקר בני גינת אשור), כי אכן רצה לתת שתי לירי טוט לגינה כדי שתקרא מסגר שיפתח את מעול הדלת שנסגרה עלידי רוח שובבה.) כאשר יצא מדירתו לרבע.

ברור הוא כי השופט, אפילו לא היה עד לסניגורותו החלשה של פרקליטו של עמ' נואלו, המסתפק בהופעה בגלימה שחורה, קפיצה תלת-פעמית ממקומו וחבישתו את כובעו, דן אותו לחמשה עשר חודשי מאסר, ובמיוחד אחר שומעו את עדותו של ג'ואני טורבי, הנשכע כי בא אותו בוקר לפ"רוט מאה לירטות (האמת: ללחת) מעמנואל, שסבר בהסבירו כי הוא עצמו זקוק לכסף קטן וברור לושם מה.

פשוט מועצת דם. אולם לא איש בעמנואלו נואש. עוד לפני התברר ערעורו הוא מבקש דרך לויכוחי, שהרי, אחר הכל, למרות שלא עשה „טובות לשום אדם, כיוון שגם שום אדם לא עשה לי טובות, גם לא עשיתי רע לשום אדם", והרי הוא צדיק שדינו עוות.

הישועה באה בדמות נערה שלא גרה בבית הוריה, אנגליקה (אלישבע מיכאלי), שניטשה עלידי חבר, לו היא הרה (הוא נסע לפריס, להשתלם בצרפתית) ושסיפר לה כי הוא בן אב בית הדין לערעורים.

כאשר אנגליקה עומדת להטיל עצמה מעל לגשר אחד מצילה עמנואלו, המנהל דושיח על ערכי-החיים עם אחד הפסלים הניצבים על כרכוב הגשר. בהודע לו סיפור של אנגליקה הוא לוקחה תחת חסותו במטרת סחיטה: הוא יאיים על אב בית הדין כי יפרסם את קלון בנו אם לא יכהו.

בסופה של פרשה, מתישירים כל העיקור מים: ג'ינה מביאה זר פרחים למי שהואשם כמפתח, השכנים חוגגים את רעותם בבית המשותף ובעיקר: עמנואלו שוב אינו חושש מרוח שובבה העלולה לסגור את דלתו בפיני ולהשאירו בחוץ בכוננת לילה ובפניות לא ברורות לנערות צעירות, כי הוא יוכל ללצלל בפעמון ואשתו, אנגליקה, תפתח לו.

* רוח שובבה — המטאטא — ההצגה: זויזוב — הצייר: נבון — התפאורות: רוזנבלום — תלבושות: קדמיה — פאות: קוראור — תאורה: תמר.

איש יודע, אף כי נוחש שזהו שמה הבדוי של אהבתו הגדולה של ג'ימי הקשיש (58), מטרר-ניגא מטופלת בילדים אי שם בעיר אמריקאית קטנה, כי ג'ימי בחייו דומה מאוד לג'ימי שחקן הקולנוע והרדיו: טוב לב, מתיד על נקלה, בעל הומור; בכל עת שהוא מגיע לגיוורוק, משתדלים עובדי המלון בו הוא מתגורר, הרגילים לראות אנשים מפורסמים וחשובים מגימי, לעבוד במחיצתו ככל האפשר, ולא בגלל דמי ההענקה שהוא נותן להם. ג'ימי מתלוצץ אתם, מעוה לעומתם את פניו בחיוך המפורסם, מתנה אהבים עם המשרתות, משמש באותן הלצות שפרסמו אותו על הבד.

האשה שגורלה נחרץ

הוליבוד עשתה, יש לציין, מעשה נועז ביוזם בהסריטה את האשה שגורלה נחרץ. היא נגעה, זו הפעם הראשונה בנושא מסוכן ביוזם תר. הסרט הוא אודות אשה (מרגאט סאלאבן) שרופאה מודיע לה שהיא חלתה בסרטו ועזימת למות תוך עשרה חודשים.

הברירה בנושא כזה היא פשוטה: סרט רציני, המנסה לעמוד על אחת הבעיות הכי אובות והחשובות בחיי האדם, אי כרט רגי שני זול המצל את הבעיה לסחיטת דמעות. כרגיל, עומדת הוליבוד בתוך, והכרט עולה ויורד חליפות בין האפשרות הראשונה לשנייה. כמה קטעים בו הם רציניים. כמעט אנושיים, אחרים תיאטריים ושטחיים.

משנודע למרגאט סאלאבן דבר מחלתה, היא אינה מגלה אותו לבעלה (וונדל קורי) כדי שלא תפריע במהלך עבודתו כמהנדס, ואף לא לבתה (נטלי ווד). היא ממשכה בהי"ם היום יומיים, כאילו אין המות מאיים עליה.

בינתיים, נוטה לבו של הבעל אל עזרתו יפת התואר (ויקה לינדפורס) ואשתו מחלתינה להתאבד, ניצלת ברגע האחרון הודות למקרה העיוור, מקבלת את הבטחת בעלה שהוא אחת העלמה הראשונה ללכת את השבדית היפה. כאן מטיל הסרט על גבורתו להקריב את הקרבן האחרון, למנוע את התרחקותה המוחלטת של ויוקה, שתשמש, בלי ספק, אשה לבעל ואם לילדתה של מארגאט.

בקצרה

שערורייה ברח ראשון. אודות עתונאי רוזף שערוריית ואשה עשירה. מדוריה חודשה של אהבה בדף הראשון, אחד מסרטי הראשונים של סטיון פאואר. רחוק מלהיות טוב כמותו. מחוץ לפאואר, ג'יין טירני, בתפקיד שמלאה לשעבר לורטה יאנג.

סערה על אפיה. סרטו הישן (1928) והמפורסם של פודובקין אודות סילוקם של פולשים אנגלים ממונגוליה.

איבון: האוזן

איבון: האצבע

איבון: העין

נא

עם

איתך

איבון: הפה

איבון: הרגל

איבון: היד